

2018 1.SAYI

A L U M N I
BizLetter
A L M A M A T E R

TAC 130. YIL İSTANBUL BALOSU

14 Nisan'da The Marmara'da
Takvimlerinize şimdiden not
etmeyi unutmayın!

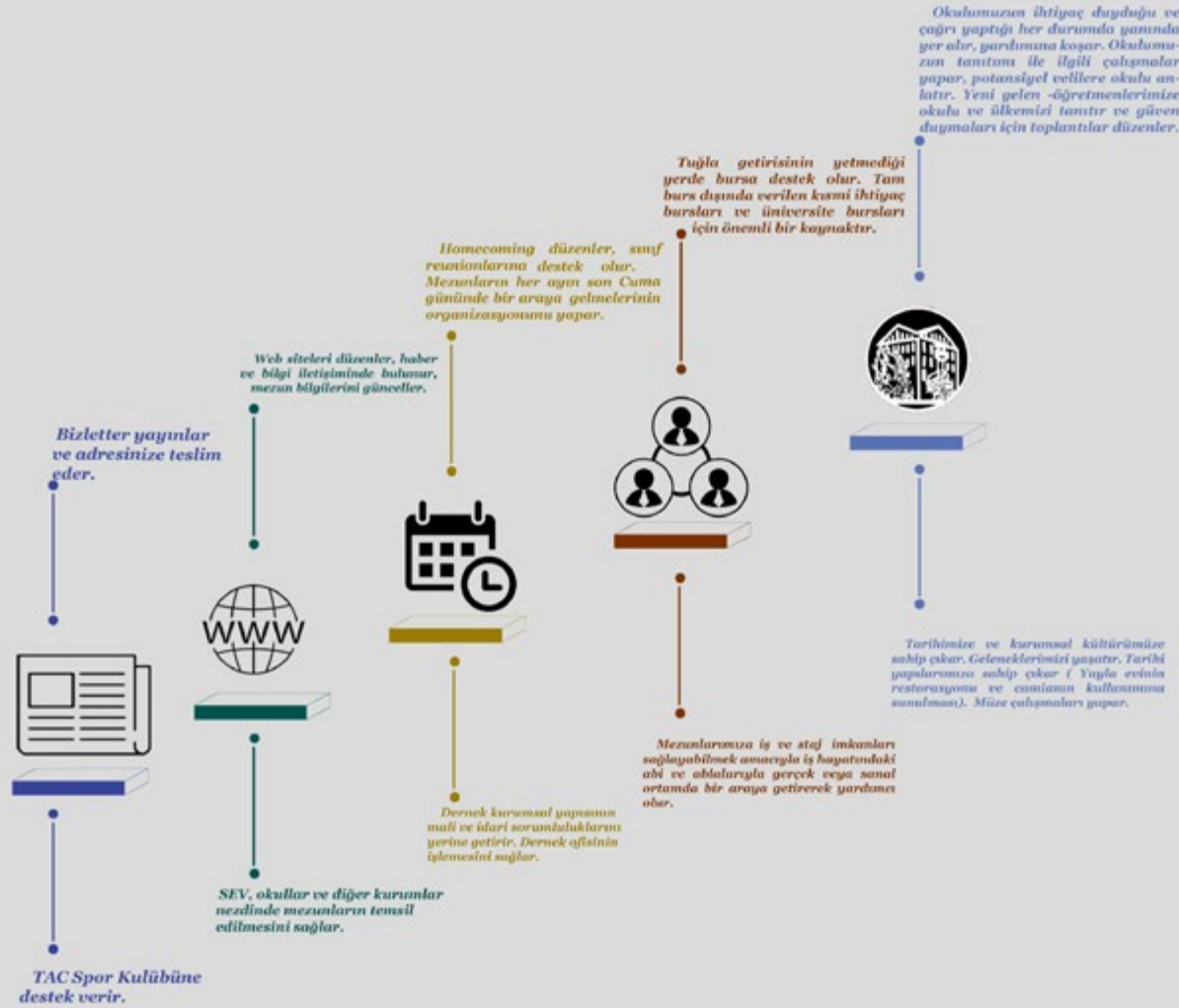
TAC 130 YAŞINDA

► Geleneksel Ankara Balosu ile 130.yıla girdik

Neden Aidat Vermeliyim?

Sevgili TAC,
Aidat, tuğla getirisi ile birlikte, Derneğimizin en önemli gelir kaynağıdır. Yardım ve desteğe ihtiyacımız var. Tuğla getirilerini sadece burs için kullanabiliyoruz. Peki topladığımız aidatlarla Derneğimiz ne yapar?

2018 YILI AİDATIMIZ 275 TL + 50TL (opsiyonel üniversite bursu) Olarak Belirlenmiştir.

TANITIM FİLMİ VE HAVA ÇEKİMLERİNDE STANDARTLARI YÜKSELTİYORUZ

film | hava çekimi

Tanıtım, Belgesel ve Reklam Filmi - 3D Animasyon

Katalog - Fotoğraf

Miting ve Konser

Arsa, Park ve Bahçe

Yol, Köprü, Viyadük, Baraj

Arkeolojik Yapılar

İnşaat Projeleri

360° Panoramik Çekimler

daraba

film | medya | event | tasarım

www.daraba.com.tr

TAC Mezunlar Derneği Merkez Yönetim Kurulu

Başkan

Ali Cerrahoğlu

Başkan Yardımcısı

Kemal Tanrı

Sayman

A. Ramazan Dincer

Genel Sekreter

Tamer Büyüknılmaz

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak

Betül Öcal

Nuran Baykal

Alp Erdem

Tasarım

Onur Yıldırım

daraba
fikir tasarımı

Baskı

Alev Dikici Matbaası

0 322 435 13 13

T: 0 324 241 82 24

M: 0 530 333 83 99

Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi 0805 Sokak No:9
33440 Tarsus - MERSİN

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.

İÇİNDEKİLER

10

MUTLU HABERLER

34

TAC'NİN EFSANE ÖĞRETMENLERİ 24 KASIM ÖĞRETMENLER GÜNÜ'NDE UNUTULMADI!..

14

KAYBETTİKLERİMİZ

36

Geleneksel Yıllık Ankara Balosu

BAŞKANDAN

"SİZ DE DÖNEM OLARAK BİR ÇOCUĞU TUĞLA BURSUSU İLE OKUTABİLİRSİNİZ"

- Haydar Hocamız Dalya diyor
- Olgun Yaşam Evleri
- Ankara Balosu

8

24

ADANA CUMHURİYET BALOSU'NUN ARDINDAN

30

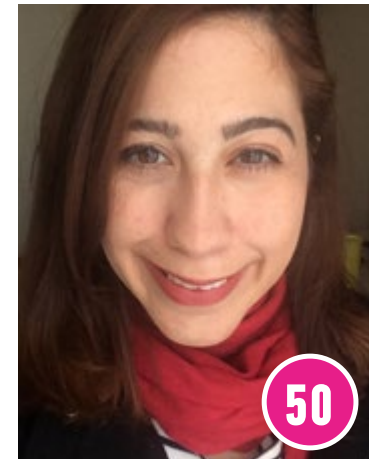
'95 Çetin Çakmak ile okulda yürüttüğü Mimesis Kulübü'nü konuştuk...

40

TAC'DE KARIYER GÜNÜ

Okulumuzda, artık yıllardır başarıyla gerçekleşen ve gelenekselleşen organizasyonlarımızdan biri olan "TAC Kariyer Günü" bu yıl 12 Aralık günü, 22 kişilik TAC mezunu katılımcısıyla gerçekleştirildi.

50

Kadın Hakları için uğraşan genç bir TAC'li

TAC '09 Hazal Atay ile Türkiye'de Kadınların Seçme ve Seçilme Hakkını elde etmesiyle ilgili Fransızca olarak kaleme aldığı ve Fransa'da Orient XXI adlı dergide yayınlanan makalesi hakkında konuştuk..

64

Tarsus Amerikan Koleji Eğitim Forumu TACEF III

Okulumuzun Avrupa Gençlik Parlamentosu Kulübü, 22-25 Aralık tarihlerinde, ülkemizin çeşitli yerlerinden gelen 19 okulun öğrenci ve öğretmenlerini **Avrupa Gençlik Konseyi** çalışmaları için bir araya getirdi.

Erdoğan Kaynak
TAC'63

SEVGİLİ TALAS-TAC DOSTLARI MERHABA

Acaba kaç eğitim kurumu vardır ki, mezunları orta kısım eğitimi kartal yuvası gibi yükselen TALAS'ın tepesinde aldıktan sonra uçup, lise eğitimi tamamlamak için TARSUS'un Stickler mabedine konuyor olsun. Paranın yazı turası gibi. Bir tarafı TAO, diğer tarafı TAC. Çifte kimlikli, şanslı mezunlar... Et ve tırnak misali. 1968 yılında Talas Amerikan Ortaokulu kapanınca, mezunları nice anılarını barındırdığı yuvalarından oldular. Çok acı verici bir travmaydı bu onlar için.

Ta ki, 2017 yılında modern binalarıyla SEV İlköğretim yerleşkesine TALAS YERLEŞKESİ adı verilene kadar sürdü bu acı. TAO'nin inançlı TAO sevdalı mezunları çalıştılar. Sonuçta, yazı ile tura'yı aynı bünyede buluşturdular. Tıpkı iki seven kalbin buluşması gibi. Emeği geçen tüm dostlara sonsuz teşekkürler.

Biz Letter'in bu sayısında:

- Başkandan
- TALAS'lı dostların Eskişehir buluşmasını (bundan önceki sayımızda TALAS'LI ve TARSUS'lu dostların Bodrum buluşması haberini yapmıştık)
- TAC'de gelenekleşen ve sektöründe önemli yerler edinmiş mezun abi ablaların, okulumuza gelerek kariyerleriyle ilgili genç kardeşlerine tanıtımda bulunmaları, sorularını cevaplamaları haberini
- Adana Şubemizin Cumhuriyet Balosunu şube başkanımız Mehmet Özel'in (TAC'90) kaleminden
- İstanbul ve Mersin maratonlarını
- Yurt dışında eğitim gören öğrencilerimizin topluca okulumuzu ziyaretlerini
- Öğretmenler gününde emektar öğretmenlerimizin okulumuzda ağırlandıkları
- Uzun yıllar İngiltere'de İngilizce eğitimi veren okulu olan Sinan Bayraktar (TAC'64) mezunumuzun öğretmenlerimize

profesyonel destek eğitimini

- Stickler binamızın iç kısmının sağlamlaştırılması ve yenilenmesi çalışmalarına, TALAS Yerleşkesinin inşasına destek veren Noyan Sancar (TAC'63) sınıf arkadaşım ile yaptığım söyleşiyi
- İstanbul ve Ankara şubelerimizden haberleri
- Son Cuma buluşmalarımızı
- Mezunumuz Çetin Çakmak'ı
- Vasisdas köşemizi
- Mutlu Haberleri
- Kaybettiklerimizi bulacaksınız.

TAC'mizin asırlık çınarı sevgili Haydar Hocamızın doğum günü 12 Şubat, 1919.

100. doğum günü kutlaması
TAC Mezunlar Derneğimizce
11 Şubat, 2018 Pazar günü
organize edilecektir.

Yeri bilahare duyurulacaktır
(Uzaktan gelecek mezunlarımızın da katılımını sağlamak için.)
Biz Letter sizin sesiniz.
Sizlerin katkılarıyla gelişiyor.
Sizden gelen fotoğraflar ve haberlerle can buluyor.

Unutmayın:

Her mezun bir haber
Her mezun bir muhabir

Paylaşmanızı bekliyoruz.
Hoşca kalın, Biz Letter'siz kalmayın

Haber ve fotoğraflarınızı bekliyoruz:

erdogankaynak@gmail.com betulablatac@gmail.com nuranbaykal@gmail.com alperdem02@gmail.com

Bir sonraki sayımızda tekrar buluşabilmek üzere esen kalın, Biz Letter'siz kalmayın.

ENGLISH AS A SECOND LANGUAGE AT PICKERING COLLEGE

Summer '18

ESL Camp

4-week sessions:

June 24–July 20, 2018
July 22–August 17, 2018

3-week session:

June 30–July 20, 2018

An Exciting Summer Program

Pickering College has an exciting summer program for students aged 12 to 18 who plan to study in an English-speaking school or who wish to study English as an academic subject in their own country. Learn English and experience the wonders of summer at our 42-acre campus, an ideal location for a unique program that combines intellectual learning with a summer vacation in Ontario, Canada.

The ESL Summer Program is well-balanced between classroom activities during the day and evening/weekend activities designed for entertainment and as a means to further improve English skills. All aspects of the program provide opportunity for leadership development and personal growth through peer support, creative problem-solving and team-building.

FOR MORE INFORMATION, PLEASE CONTACT OUR REPRESENTATIVE:

Abdullah Şehoğlu TAC '77, McGill BA '82

Erenca Immigration and Education Services

Abdi İpekçi Cad. Bostan Sok. No: 15 Orjin Apt. Şişli-İstanbul TURKEY

T: 0212-373 9421 M: 0532-231 0677 E: asehoglu@erenca.com

STUDY IN CANADA

PICKERING COLLEGE

Learning For Life. Creating The Future.

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

SİZ DE DÖNEM OLARAK BİR ÇOCUĞU TUĞLA BURSUSU İLE OKUTABİLİRSİNİZ

Mezunlar olarak hepimiz yaşamımızda başımıza gelen en güzel şeyin bu okulda okumak olduğuna inanıyoruz. Hayatta yolumuzu okulumuzun bizlere kazandırdığı dünya görüşü ve donanımına çizebildik. Hepimiz bizleri yetiştiren ve hayata hazırlayan okulumuza borçlu hissediyoruz. Bu yıl 130. Kuruluş yılını kutladığımız bu çağdaş eğitim yuvasında okumayı hakeden başarılı tüm gençlerin eğitim görevlerini tüm mezunlar olarak çok önemsiyoruz.

Bizleri yetiştiren okulumuza yapabileceğimiz en büyük katkı ve bırakabileceğimiz en büyük eser eğitime destek vermek olacaktır. TAC ve Talas Mezunlarımız Mezunlar Derneği aracılığıyla son 10 yılda 100'ün üzerinde öğrenciye destek verdiler. Bir Tuğla da Sen Koy! Projesi kapsamında 39 çocuğa burs verdik. Bunların halen 17'si TAC'de başarıyla okuyorlar.

TAC'78 TUĞLA BURSUSU

Bu yıl TAC 1978 mezunları olarak bizim 40. Mezuniyet yılımız. Heyecanlı ve mutluyuz. 12 Mayıs'ta hem okulumuzun 130. Yılı kutlayacak hem de 40. Yıl Plaketimizi almanın heyecanını yaşayacağız. Bu özel yılımızın anısına okulumuza nasıl bir destek verebileceğimizi düşündük, aramızda uzun uzun konuştuk ve bugüne kadar yaptığımız Tuğla bağışlarını bir plan çerçevesinde 600 Tuğlaya tamamlayarak sürekli olarak bir çocuğu 'TAC'78 Mezunları Tuğla Bursu' ile okutmaya karar verdik. Bir dönem olarak bu bir ilk olacak. Umuyoruz ki diğer dönemler de benzer bir uygulama yaparlar ve her dönem adına bir çocuk sürekli olarak TAC'de okuyabilir.

Sevgili Mehmet İnal'78 kardeşimiz öncülük yaparak tüm sınıf arkadaşlarımızı tek tek arayıp planlamayı yaptı. 6 yıl boyunca yılda ikişer Tuğla alarak mevcut bağışlarımızı 600 Tuğlaya tamamlayacağız.

“Bir Tuğla da Sen Koy!” Projesinde bir kişi veya dönem toplam 600 Tuğlalık bağış yaptığında bir öğrenciye bağışçı(lar)

ın ismiyle burs veriliyor. O öğrenci mezun olduğunda yeni bir öğrenci seçiliyor ve bu sürekli olarak devam ediyor.

Bu şekilde, 600 Tuğla bağışı yaparak ismine Tuğla Bursu tahsis edilen 5 bağışçımız var: Özdemir Sabancı Tuğla Bursu, Güçlü Yaşa Tuğla Bursu, Scott Edmonds Tuğla Bursu, Defne&Muhtar Kent Tuğla Bursu ve Turgay Gümüş Tuğla Bursu.

Bu örnekleri çoğaltmak istiyoruz. Bu çalışma sonucunda diğer dönemlerin de katılımıyla okulumuza daha fazla ihtiyaç sahibi başarılı öğrenci kazandırabilmeyi, kaliteli ve çağdaş eğitim fırsatını ekonomik durumundan bağımsız olarak tüm gençlere sunabilmeyi ve uzun vadede okulumuzu 'need blind school' denilen ve ihtiyaçtan bağımsız olarak, hakeden her çocuğa fırsat sağlayan dünyadaki nadir okullar arasına sokabilmeyi hedefliyoruz.

600 Tuğlayı hedefleyen dönemimizin adının ve anılarımızın ölümsüzleşeceğini, her 5 yılda bir pırıl pırıl yeni bir 'TAC'78' üyesinin aramıza katılacağını düşündük. Onların mezuniyetlerine, mutlu günlerine hep birlikte katılabileceğimizi, bizden sonra da her 5 yılda bir katılacak yeni üyesiyle TAC'78 in sonsuza dek fiziken de yaşayacağını hayal ettik.

Sizler de kendi dönemleriniz olarak bu uygulamayı yapar ve sınıf arkadaşlarınızdan gönüllü olanlarla bir plan dahilinde 600 Tuğlayı hedeflerseniz, seçimine sizin de katılacağınız bir öğrenci 'TAC'XX Tuğla Bursu' ile okumaya başlayabilir. Belki bu örneklerin ardından diğer dönemler de gelir ve her dönemin bir çocuk okutacağı bir gelenek oluşur.

Döneminizin ve kendinizin bugüne kadar yaptığı bağışların listesini ve toplamını görmek için aşağıdaki linki inceleyebilirsiniz.

(http://www.birtugladasenkoy.com/tugla_ve_bagiscilar_listesi.html)

HAYDAR HOCAMIZ DALYA DIYOR

Tam 130 yıldır TAC'yi Türkiye'nin en iyi okullarından birisi yapan tüm öğretmenlerimize minnettarız. Yaşam boyu öğrenmeyi,ülkemize ve insanlığa hizmet etmeyi, etkili iletişim kurmayı, topluma ve çevremize karşı sorumluluğu ve nitelikli bir yaşam sürmeyi onlardan öğrendik.

Okula ayak bastığı ilk günden bugüne kadar tüm camiamızın sevgisini ve saygısını kazanmış örnek ve sembol hocamız Haydar Göfer 12 Şubat'ta 100 yaşına giriyor. Deyim yerindeyse 'DALYA' diyor. Bizler de onun öğrencileri ve dostları olarak 11 Şubat 2018 Pazar günü Tarsus'ta bir araya gelerek özel bir kutlama yapacağız. Haydar Hocam tüm öğrencilerini ve öğrencisi olamayan tüm mezunları ve dostlarını görmek ister; mutlaka bekliyoruz. Katılımınızı lütfen derneğimize bildiriniz. (tarsusamerikankoleji@gmail.com)

OLGUN YAŞAM EVLERİ

Çocukluğumuzu ve ilköğrenimimizi birlikte yaşadık okulumuzda. Yaşam boyu süren en iyi dostluklarımızı orada kurduk. Yaşamımızın ilerleyen yıllarını da hep birlikte geçirelim istiyoruz. Yalnızlık kolay değil. Sağlıklı da olsak, varlıklı da olsak hiçbirisi yalnızlığı çözmiyor. Çocukluk arkadaşlarımızla, okuldaşlarımızla bir arada olmanın avantajlarını yaşasak ne güzel olur.

Dernek olarak bir süredir üzerinde çalıştığımız ve “3.Bahar” olarak adlandırdığımız büyük ve özel bir proje var. 21 Ocak'ta Ankara'da yaptığımız yönetim kurulu toplantısında konuyu geniş bir şekilde masaya yatırdık. Bu konuda deneyimli bir uzmanı İstanbul'dan davet ettik. Bize bir sunum yaptı. Dünyadaki örnekleri ve konunun inceliklerini anlattı.

Amaçlanan tam olarak bir 'Huzurevi' değil. Bir 'TAC Köyü' olarak düşünebilirsiniz. 'Olgun Yaşam Evleri', 'Active Retirement' olarak da adlandırılabilir. 1 artı 1 ve 2 artı 1 bağımsız birimlerden oluşan, ortak yaşam alanlarında; yemek, spor, sohbet, geziler gibi hayattan zevk almaya yönelik imkanlar sağlanan, sağlık, temizlik, çamaşır gibi hizmetlerin verildiği, aile buluşmaları için kullanılacak aile salonları, haftanın belli günlerinde banka hizmeti, shuttle hizmeti, gezi turları gibi her türlü detay düşünülmüş bir kompleks.

'Aktif emeklilik'ten 'yardımla yaşam' (assisted living) dönemine geçiş için de kompleksin bir bölümünde daha yoğun destek sağlamaya yönelik ayrı bir birim.

Bu kompleksin/köyün okulumuza yakın bir yerde yaratıldığını düşünün. Nem oranının nispeten daha az olduğunu, hastaneye, havaalanına en fazla 1 saatlik mesafede olduğunu, öğrencilerin hafta sonlarında ziyaret ederek sohbet katıldığını, birlikte projeler yapıldığını, diyet ve normal menülerin servis edildiği restoranında 'Son Cuma'ların yapıldığını, minik turnuvaların, etkinliklerin, dans derslerinin, resim, müzik, sohbet atölyelerinin orada yapıldığını düşünün.

Henüz işin çok başındayız. Çok çalışmamız lazım. Önce mezunlarımıza yönelik bir anket yapacağız. Konuyu anlattığımız herkes heyecanlanıyor, olumlu bakıyor ancak gerçek talebi ve nasıl bir yapı istendiğinin detaylarını çıkartmak gerekiyor.

Bu konuda deneyimi, fikri ve çalışma enerjisi olan, katkı vermeye gönüllü olan tüm mezunlarımızı aramızda görmek isteriz. Lütfen bizi arayın, birlikte çalışalım.

ANKARA BALOSU

Her yıl olduğu gibi, TAC/Talas Mezunlarının bir araya geldiği 'Geleneksel Ankara Balosu' bu yıl da muhteşemdi. Ankara Şubesi başkanımız Alp Bekişoğlu ve destek veren mezunların büyük emekleriyle yılın ilk büyük etkinliğinde bir aradaydık.

Bu yıl okulumuzun kuruluşunun 130. Yılı ilk olarak Ankara'da kutladık. Ankara Hilton Otelinin güzel evsahipliğinde yemek öncesindeki kokteylde ve sonrasındaki yemek çok güzeldi. Gecede gönüllü olarak sahne alan 1983 mezunumuz ve okulumuzun efsane ECHO'su Mavi Sakal'ın kurucularından Tibet Ağırtan geceye renk kattı. Birbirinden güzel hediyelerin yer aldığı çekilişle gecenin anısına 4 Tuğla bağışı yapıldı.

Eğer bu yıl kaçırdıysanız gelecek sene Ankara'ya mutlaka bekleriz.

TAC '09 Ela Apa ile '08 İter Özekici evlendi.

Mert Uğurses '98 ve Burcu Uğurses çiftinin ikinci kızları Defne Uğurses, 8 Aralık 2017 'de dünyaya geldi.

Bu yıl hazırlık sınıfına başlayan Tuğla burslu öğrencimiz Berkant Silindir "Ayn Öğrencisi" sertifikası alarak bizleri gururlandırdı. Berkant akademik başarısının yanı sıra basketbol ve sosyal başarısında da kendinden çok söz ettiriyor. Berkant'ı tebrik eder, başarılarının devamını dileriz. Yolu ve şansı daima açık olsun.

Kariyer Haberleri

Cahit Tüten '71 ve Mert Uğurses '98 'in Yönetim Kurulu'nda yer aldığı Pakfırın, AGİAD'ın 25. Yılında düzenlediği ve bu yıl 7. defa gerçekleştirilen İş ve Meslek Ödülleri gecesinde 2017 yılının "Müşteri Odaklı Firması" ödülünü aldı.

TAC '01 mezunumuz Gözde Coşkun Kışak'ın, 15.01.2018 tarihi itibarıyla, Tarsus Okullarımızda (TAC-SEV) İnsan Kaynakları Yöneticisi olarak atandığını duyurmaktan memnuniyet duyuyoruz. Kendisine aramıza "Hoş geldin" der, kariyerinde başarılar dileriz.

TAC '73 Hüseyin Sungur "TARSUS İSYAN AŞKIM BENİM" isimli kitabı ile siz kitapsever dostlarıyla buluşmaya hazır.

TAC '84 mezunumuz Adnan Gökçel Okan Üniversitesi Tıp Fakültesinde Endokrinoloji bölümünde Profesör olarak akademisyenlik kariyerine yeniden döndü.

TAC '87 Önder Kaplancık, E-Ticaret platformu Hepsiburada' da Bilgi Teknolojileri Grup Başkanı oldu.

TAC '91 Mehmet Fahri Can İşNet'in genel müdürlüğüne atandı.

1993 Mezunumuz Ulaş Bayraktar üç arkadaşı ile birlikte Mersin Dikenliyol'da Kültürhane adlı bir mekan açtı. Bir bölümü sosyal bilimler ağırlıklı Türkçe, İngilizce, Fransız ve Almanca kitaplardan oluşan zengin bir kitaplığa sahip mekanın diğer yanı kendi yaptıkları yiyecekleri sunan bir kafe. Kütüphane'den üye olunarak faydalanılabilirken kafe herkese açık. Ulaş ve arkadaşları kafeyi aynı zamanda farklı etkinliklere ev sahipliği yapan bir kamusal alan olarak kurulumaya çalışıyor. Açılışından bu yana birçok edebiyat, bi-

siklet, ekoloji, sinema sohbetine evsahipliği yapan mekan farklı kesimlerden ortak ilgi alanları olan kişileri bir araya getirmeye, onlar arasında yeni dostluk ve işbirliği vesileri yaratma gayretinde. Mekanın küçük asma katında da küçük grup eğitimleri, toplantıları yapılabiliyor. Mekana dair hayalleri arasında TAC sohbetleri düzenlemek olduğunu dile getiren Ulaş tüm mezunları Kültürhane'ye bekliyor.

"TAC '08 Nur Aktı; Adana 'da Brunette Patisserie ile enfes lezzetlerle sizleri buluşturmaya hazır durumda... Sakın kaçırmayın! Mezunumuza hayırlı ve uğurlu olmasını dileriz. Bereketli ve mutlu günler getirsin."

"TAC mezunları yılın ilk ofis partisinde Adana 'da bir araya geldi. TAC '87 Prof.Dr. Tarık Zafer Nursal yeni açtığı muayenesinde mezunlara harika bir ev sahipliği yaptı. Mezunumuza yeni muayenesinde başarılar dileriz."

KAYBETTİKLERİMİZ

TAC '53 Ogan Soysal

TAL '60 TAC '63 Metin Sürücü

- TAC '53 Ogan Soysal
- TAL '60 TAC '63 mezunumuz Metin Sürücü
- TAC '76 Murat Aktaş
- TAC '62 Kubilay İnal
- TAC '81 Oğuz Dinç
- TAC '95 Levent Bahşiş ve TAC '96 Serhan Bahşiş'in babaları TAC '65 döneminden Turhan Bahşiş
- Kore gazilerinden TAC '47 mezunumuz İlhan Nazmi Yoncacı
- TAC '86 Bilge Öztürk ve TAC '89 Banu Öztürk 'ün babaları Ali Orhan Öztürk
- TAC '13 Ali İhsan ve TAC '15 Okan Yolbulan'ın babaları Kemal Yolbulan

- TAO - TAC 1950 mezunumuz Abdullah Kasapçı ağabeyimizin sevgili eşi Gencay Kasapçı
- TAC '00 Mehmet Şükrü Kocaoluk ve TAC '02 Fatma Kocaoluk'un babası, TAC '82 Hakan Kocaoluk 'un abisi Hayri Kocaoluk
- TAC '74 Halim Pekcan'ın annesi, TAC '97 Elif Şener ve TAC '01 Nevzat Şener'in anneannesi İlhan Pekcan
- TAC '63 mezunumuz Yılmaz Ayata'nın eşi İlter Ayata
- TAC '82 Tamer Büyükyılmaz'ın sevgili eşi Şebnem Büyükyılmaz'ın Annesi, TAC '15 Ekin Büyükyılmaz ve '17 Erez Büyükyılmaz 'ın anneanneleri Aynur Anıç
- TAO '51 ve TAC '55 mezunumuz Engin Ünsal'ın sevgili eşi Mübeccel Ünsal

İlhan Yoncacı'nın Ardından

TAC Mezunlar Derneği olarak geçtiğimiz günlerde çok özel ziyaretçilerimiz vardı.

Alzheimer hastalığı olan İlhan Yoncacı TAC '48 mezunu abimizin oğlu, gelini ve ailesi, İlhan Abimizin TAC anılarına dair bilgiler bulmak için İstanbul'dan Tarsus'a gelerek bizleri ziyaret ettiler.

İlhan Abimiz en yakınlarını bile güçlükle hatırlıyor olmasına rağmen TAC'de geçirmiş olduğu yıllara dair tüm detayları hatırlıyor. Betül Ablamızın babası ile de sınıf arkadaşı olan İlhan Abimize telefon ile ulaşan oğlu Mehmet Bey elinde tuttuğu 48 dönemi yıllığından tek tek arkadaşlarının ismini okudu, İlhan Abi ise her arkadaşını yaşadığı şehir ile hatırlayıp, o dönemdeki okul müdürü, öğretmenleri bizlere dakikalarca anlattı.

Oğlu Mehmet Yoncacı'nın hazırladığı İstanbul'dan Tarsus'a uzanan hikayeyi sizlerle paylaşmak istedik.

Bu yazıda sizlere babam İlhan Yoncacı'nın Tarsus Amerikan Kolejine olan sevgisini elimden geldiğince anlatmaya çalışacağım.

Kendisi 1947 mezunu ve şu anda 86 yaşında. İstanbul'da özel bir bakım evinde kalıyor çünkü maalesef Alzheimer hastası.

TAC'den mezun olduktan sonra İstanbul Üniversitesi İşletme Bölümüne kayıt yaptırmış fakat ablasının ani vefatı nedeni ile yaşadığı üzüntüyü atlatabilmek adına Kore Savaşı'na gönüllü olarak katılmış. İyi derecedeki İngilizcesi sebebi ile Kore Savaşı'nda tercümanlık görevinde bulunmuş. Türkiye'ye döndükten sonra bir süre babasının kereste fabrikasında çalışmış ancak hayatını İstanbul'da sürdürmeye karar vererek İstanbul'a taşınmış.

Babam karakter olarak içe kapanık ve ağzı sıkı biridir bu nedenle de geçmişinden pek bahsetmez , bizler geçmişe yönelik sorular sorduğumuzda da hep geçiştirir. Aramızdaki yaş farkı oldukça fazla, bizler onun 3 evlilik yaptığını ve benimle birlikte 2 çocuğu olduğunu biliyoruz sadece. İlk evliliğini gençlik hatası olarak görebiliriz, ikinci evliliği ise

çok uzun sürmemiş. Son evliliğini ise rahmetli annem ile yapıp, onunla da 17 sene evli kaldıktan sonra öğrencilik yıllarında dediği gibi bekarlık sultanlık diyerek bekar yaşamaya başlamış ve halen de bekar olarak hayatını devam ettirmektedir.

Hatırladığı çok nadir kişi ve olaylar var. Bunlardan biri de Tarsus Amerikan Kolejinde geçirdiği güzel günler. Öyle ki okul müdürü ve eşinin isminden tutunda yaptıkları sporlara,

TAC '76 Murat Aktaş

TAC '62 Kubilay İnal

TAC '81 Oğuz Dinç

TAC '65 Turhan Bahşiş

futbol oynamasından okuldaki disipline, saygıya kadar her şeyi anlatıyor. Bunları o kadar güzel ve mutlu bir şekilde anlatıyor ki her seferinde iyi ki böyle bir okulda okumuşum diyor.

Babamın anlattıkları beni ve eşimi öyle etkiledi ki bazı hatıraları tekrar canlandırabilmek, o günlere ait bazı anıları bulabilmek ümidiyle eşimin ailesi ile birlikte Tarsus yollarına düştük.

Okulu gördüğümüzde kalp atışlarımızın hızlandığını hepimiz hissederek olduk. Bizler her ne kadar o okulda okumamış olsak da okulun kendisine ait bir havası ve misyonu olduğunu daha görür görmez anladık.

Okul yetkilileri ile görüşmek istediğimiz zaman bizleri hemen TAC Mezunlar Derneğine yönlendirdiler. Mezunlar Derneğinde Ali Cerrahoğlu ve dernek çalışanları bizleri büyük bir ilgi ile karşıladılar.

Kendilerine babamı anlatınca hem çok mutlu oldular hem de ellerinden gelen tüm imkanlarla o yıllara ait belgeleri çıkarttılar. 1947 yılına ait yıllığı görünce hemen oradayken babamı aradım ve sınıf arkadaşlarını sordum. Babam neredeyse tüm arkadaşlarını hatırladı ve onların nereli olduklarını, genel karakterlerine varana kadar anlattı.

Bunun üzerine önce yıllıktaki tüm sayfaların resimlerini daha sonra da okulun resimlerini çektik. Hatta babam için GiftCenter'dan TAC t-shirtleri aldık.

İstanbul'a gelir gelmez babamın yanına gittik. Hediyelerini verip, yıllıktaki resimleri gösterdik. Babam önce çok şaşırdı, resimleri nereden bulduğumuzu sordu çünkü okula gittiğimizi unutmuştu. Okulu ziyaret ettiğimizi duyunca o an TAC günlerine geri döndü. Tek tek tüm arkadaşlarını tanıdı, hepsiyle ilgili hatırladıklarını anlattı. Giftcenter'dan aldığımız t-shirtleri gösterince babamın mutluluğu daha da arttı. Hemen bir tanesini giydi, çocuklar gibi sevindi.

Şimdi onu her ziyaret edişimizde resimleri tekrar gösterip onun anılarını canlı tutmaya çalışıyoruz.

Bizlere bu imkanı sundukları için TAC Mezunlar Derneğine teşekkürlerimi sunuyor, okulunuzdan mezun olan herkese sevgi ve saygılarımı iletiyorum.

Metin Sürücü'nün ardından

Robert'in yüksek kısmına başladığımda Metin ve Kadir Samantır--her ikisi de rahmetli artık--bir yıldır orada olmanın tecrübesi ile bana yol göstermişlerdi. İlk sömestir Kadir ile aynı odayı paylaşmıştım. Metin sık sık Kadir'i kızdırmak için odaya gelir, Uşak ağzı ile Kadir'i taklit eder, cebir sınavında X2 de hata yapması üzerine Kadir'in sınav çıkışı nasıl “annasını ... dediğimim ikiz karesi, yahtın beni” diye bağıra bağıra söylendiğini anlatır hepimizi güldürürdü.

Metin Abi de Kayseriliydi. Aynı okulları farklı yıllarda okumuştuk.

Galiba 1977 veya 78 di. Beyoğlu civarındaydık.

O zamanlar yerli araba almak için sıraya girilir, sıran geldiğinde, değeri artmış olur, satılır para kazanılırdı.

8-10 arkadaş birleşip, peşinatı yatırıp, sıraya girelim bir araba alalım dedik.

Hepimiz toyuz.

Birisi, “ Beyoğlu'n'da Metin abi'nin bürosu var, ona danışalım

“ dedi.

Gittik. Bize Talaslı bir büyük olarak yol gösterip yardım etti.

Çok yakın davrandı.

Sonra, nedense, onun adına bir arabaya yazılmıştık. Kendi hisse almadı.

Sayesinde ufak bir para kazanmıştık bir yıl sonra.

İlk öyle tanıdım. Sonraki yıllar onun ne kadar mükemmel olduğunu, çok sevildiğini, çok duydum.

Bu yılın başlarında facebook da karşılaştık. Bir iki yazıştık.

Görüşelim dedik.

İnternette grupta yazıştığımızı, onun da kaydolmasını söyledim. Ocak ayında Talaslıların

Büyükklüp'te toplanacağını haber verdim. En son da 21 Ocakta yazışmışız.

“ En kısa zamanda görüşelim “ demişti.

Oğuz Dinç'in Ardından

114 Oğuz Dinç için iki Fotoğraf

Tarsus Amerikan'ın eski bahçesinde tanışmamızın üzerinden 44 yıl geçmiş. Çocukmuşuz, çokmuşuz, güzelmışiz. Şimdi düşünüyorum da, benim için iki Oğuz var, belleğime kazınmış iki fotoğraf.

Birinci fotoğrafta atletik, çevik, hep yakışıklı: Kaleci Oğuz. Elinde kaleci eldivenleri, Stickler'in merdivenlerinden iniyor. Birazdan bir maça daha çıkacağız. Merdivenlerden inip, şimdi yerinde yeller esen futbol sahasına doğru koşar adım ilerliyoruz, Tarsus'un ayazına hiç aldırmayan çocuk keyfimizle...

Oğuz 81'in tek kalecisi değildi, ama en iyisiydi, başkaydı, su katılmamış bir yıldızdı. Ben bir defans oyuncusu olarak, hepimiz takım arkadaşları olarak, kalede Oğuz'un olduğunu bilmenin rahatlığını çok yaşadık. Oğuz'a attığım, aklımda kalan goller de, kendi kalemize olanlar! Özellikle birini unutmuyorum; lise birdik ve lise üçle oynuyorduk; daha ilk dakikalarda Oğuz'a verdiğim bir geri pasında top şandel (!) olup kalemize girivermişti ve gerçekten kötü hissetmişim. Hemen 5-10 dakika sonra Kayhan beraberlik golümüzü atmıştı ve maçı da kazanmıştık. Maçlardan önce Oğuz'un beni/bizi uyarışı hâlâ kulağımdadır: “Geri pasını kalenin içine doğru vermeyin; yanlara atın, varsın korner olsun”..! Yan top, duran top, karambol falan hiç fark etmezdi; Oğuz nerede ve nasıl duracağını iyi bilen, hangi topa çıkıp hangisinde bekleyeceğini iyi tartan bir kaleciydi. İnanılmaz refleksleriyle, en olmayacak topları “uçarak” çıkaran kalecimizdi. Sonsuz sayıda yaptığımız maçlarda çok gol yedik, doğal olarak; ancak, Oğuz'un (kaleci) hatasından yediğimiz gol handiyse yok gibidir. Abarttığımı düşüneceksiniz; abartmıyorum. Defans hatalarından yırtmamızı sağlayan kurtarışların için teşekkürler Oğuz, güzel kardeşim.

İkinci fotoğrafta kilolu, nüktedan, yine yakışıklı: Entelektüel Oğuz. Elinde rakı kadehi, bir şey anlatıyor. Birazdan bir şey daha öğreneceğiz. Bazen hayretle, bazen hayranlıkla ve genellikle gülerек, Oğuz'un anlattığı “yeni” şeyi dinliyoruz. Bu yeni şey bir “mavra” olabilir: İçimizden birilerine dair karanlıkta kalmış bir anının/ayrıntının gün ışığına çıkması. Bu yeni şey bir “bilgi”

En kısa zamanın ne kadar kısa olduğunu bilmiyormuşuz demek ki,

“ EN KISA ZAMAN “ bitti. Metin abi bıraktı gitti.

Nurlar içindedir inşallah.

TUNCAY SERGEN TAL'67 TAC'70

olabilir: Bildiğimizi zannedip de aslında kulaktan dolma bildiğimiz bir konuda teknik/bilimsel ayrıntıları paylaşması...

Oğuz'un entelektüel yanı için de aynı şeyi söyleyeceğim: Çok iyiydi, başkaydı. Şöyle ki: Ben, kişisel olarak, her şeyi bilenlerden değil, bir (ya da birkaç) şeyi çok iyi bilenlerden etkilenmeye eğilimliyimdir. Oğuz ne kadar çok şey bilirdi, bilmiyorum. Ama bildiğim şu: Bildiği şeyi çok iyi bilirdi ve onun sözünün üstüne söz söylemek için ciddi birikiminiz olması gerekirdi. Doğa (hayvan, bitki, börtü-böcek, av, yeme-içme, tarım, ziraat, ...) konularını içeriden, derinlemesine bilen bir uzmandı. Profesör olduğu için değil, “sahici” olduğu için. Evet, Oğuz, tanıdığım en sahici insanlardan biriydi. Az şey değil bu, bilirsiniz. Boş konuşmaktansa susmanın erdemini erken keşfedenlerdendi. Onun için, konuştu mu, tadından yenmez bir muhabbet başlardı. Sanırım bu nedenlerle, son yıllarda, “TAC '81 mavrası”nın merkezinde Oğuz oturuyordu. Herkese büyük keyif yaşatan bir merkez. Bildiği konularda, bir tür bilgeydi. Yine abarttığımı düşüneceksiniz; abartmıyorum. Bilginin keyfini yaşatan tatlı muhabbetin için de teşekkürler Oğuz, canım kardeşim.

Alihan Irmakkesen, TAC 81

O Tarsus Amerikan'dan sınıfımızın en güzel abisiydi. Okul takımımızın kalecisi, iyi öğrenciler yetiştiren bir ziraat profesörü, ustalık derecesinde iyi bir aşçı, iyi bir gurme, hayvan haklarına saygılı bir avcı, dost canlısı, Tarsus usulü mavralarımızın merkez noktası, güzel söven, herkesin canı ciğeri, "Adil ve Demokrat" sevgili Oğuz'umuz (Ovuz Abi); bizleri, TAC 81'leri eksik bırakıp gitti. Yeri asla doldurulamaz. Yokluğuna alışmak zor ama mavra her zaman onun

sevdiği ve istediği gibi son iki TAC 81'li kalıncaya kadar devam edecek ve bizler O'na ve erken giden bütün arkadaşlarımıza kadeh kaldırmaya devam edeceğiz.

Baha Toygar TAC'81

Bir Arkadaş, Dost Kaybının Ardından

Kırk dört yıllık kadim ve güzel bir dostu, Toprakla haşır neşir bir bilim insanını, Prof. Dr. Akin Oğuz Dinç'i kaybettik. Tarsus Amerikan Koleji'nde minnacıkken, Lise yıllarında kendimizi adam sanırken, Üniversitede 'bişey' olmadığımızı anlarken, Doktora, ihtisas, kariyer diye yırtınırken, Zaman ve insanlar bizi sınavıp dururken, Yaşama direnmeye, hem de keyfetmeye, Ömrü, heba etmemeye çalışırken,

Onun ömürçüğü tükeniverdi, ansızın. Tanıyan iyi tanır, bilen bilir zaten onu, Bilir de, onun şahsında ve anısında, Bir insan kişiliği anlatmak isterim, gıptayla, Bir de geriye kalan bir hissi. Bizleri hakikatin nuruna biraz daha yakın, Biraz daha insana dönük etsin diye, İsterim iki kelam edeyim, naçizane...

●●●●○●●●●●

Bir dostun ya da yakının kaybında, Önce siması, sonra edası akla geliyor. Sonra sohbetler, cümleler, kelimeler, Sonra sessiz bir çehre, belki bir gülücük. Sonra hepsi uçup ve ardında bir his kalıyor, Pür nur bir his... İşte o his, geçmişteki beraber geçirilen, Küre-i arz üstünde harcanan zamanın, Artısı nakısı, çarpısı bölüsünün son kalanı. Bir ufacık his... İnsanlar nerede, nasıl yaşarlarsa yaşasınlar, Ömürlerini neye harcarsalarsa harcasınlar, Neyin ardından, neye koşarlarsa koşsunlar, Farkedip ya da farketmeden, Görevlerini yaparak ya da gelişigüzel, Ömürler bitip, sadece bellekteki o 'söz' kalınca, Maddeyi görünmez, kimyayı bilinmez kılıyor, Zahirî dünyada kalanın batını zihini. Gidenin ardında küçük ama yoğun, Sanki yaşamının damıtık, derişik bir usaresi, İnsanı insandan ayıran, O his kalıyor, bir ve tek...

●●●●○●●●●●

Koca bir ömürden süzülüp süzülüp, O insandan sana kalan, Koca yaşamdan artan tek damla var ya, Tam orta yerimize oturup çakılan, Ne maldan mülkten bir payı, Ne mevkiden payeden paydası olan, O hissin esası, insanlık erdemleri... Hani öyle ki; Ne bindiği uzun yeleli kır atı anımsarız, Ne giydiği pembe incili kaftanı... Önce ayna dostu o çehresi hattı, Sonra oturduğu payı tahtı, En son ben sandığı cüssesi, ayağının sesi, Birde kendinden büyük gölgesi, Göçüp gider de onunla beraber, Akılda bir gülücüğü, bir de o his kalır ya. İşte o his, Hayatının özetidir adamın...

●●●●○●●●●●

Er kişinin ardında bıraktığı, O kalan son his damlasında ne var diye, Hep açıp bakarız, bakarız da; İnsanlık erdemlerinin en güzelleri, Tolerans, tevazu ve teavünü birarada, Çok enderi nadiyattan görürüz. Çorak fani bedenlerimizin bencilliğinde, İnsan hasletlerinin bu en değerlilerini, Hem de, birarada yeşertebilmiş

ytirdiğinizde, Hissedilen şey, Her kula nasip olmaz. İnsanın tesviyesi, gerçek eni tevazunun, Belki en zor ulaşılan insanlık boyu toleransın, Mutlak ve görünmez derinliği teavünün, Nasılda o küçücük son damlaya, Ama, o tek kalan hisse sığdığına

şasırırsınız. Zamanı gelince bir kez daha anlarsınız ki, Naiflik, aslında en büyük farkındalık. İşte bazen böyle bir adam ölür, Ansızın herşey uçar, yok olur, Bir silüet kalır belli belirsiz, Bir de tek damla bir derin his, Siz insan olduğunuza sevinirsiniz...

Fotoğraf albümünde surf yaparken rahmetli Oğuz'un güzel bir fotoğrafını gördüm. Paylaşayım istedim. Ayakta sağdan ikinci mezunumuz da rahmetli Fehmi Can Sendan."

TALAS'LILARIN ESKİŞEHİR BULUŞMASI

Soldan sağa; Argun Gürkan, Yücel Akyürek, Samim Anıl, Uran Özsoy (masa başında), Ülkün Tansel (Uran'ın hemen sağında), Attila Pektaş, Erdem Aladağ, Yavuz Özdoğu

Birlikte Gezmek

Yaşını başını almış, “Ununu elemiş, eleğini asmış” Talas’lı ve Tarsus’luların Kadıköy Mercandaki birkaç kişilik küçük toplantılarından birinde Yavuz Gömeç (TAO’57/TAC’60), “yahu bu yıl bizim Talas’tan 60. Mezuniyet yıldönümümüz, acaba ne yapsak” diye bir soru ortaya atmıştı. Katılan herkesin ilgisini çeken bu öneri eski bir Talas geleneği uyarınca “ben bu işi organize etmeye gönüllüyüm” olarak algılandı ve Yavuz bu işe gönüllü tayin edildi! Seçtiği yer, öteden beri aramızdaki konuşmalarda da “yahu gitsek ne iyi olur” dediğimiz, Ankara ve İstanbul’un ortasındaki Eskişehir’di. Hemen bir işbölümü yaptık. Yavuz genel koordinasyonu, Uran Özsoy (TAO’57) konaklama işini, Ülkün Tansel (TAO’57/TAC’60) beslenme ve müskirat durumlarını, Yücel Akyürek (TAO’58/TAC’61) ile Atilla Pektaş (TAO’58/TAC’61) da İstanbul’dan ulaşım konularını üstlenince sorun kalmadı. Çağrı, 1953 girişliler ve/veya 1957 çıkışlılara yönelik olunca da peş peşe iki Talas sınıfı kapsama alanına girmiş oldu. Herkese haber verildiği halde, mazeret üretmede en başarılı olanlar elendikten sonra bir avuç ama yine de yeterli bir katılım sağlanabildi.

İki gece ve üç gündüz sürecek olan bu geziye yukarıda saydığım arkadaşlar dışında ta Amerika’dan bu buluşma için gelen Yavuz Özdoğu (TAO’57), Argun Gürkan (TAO’57/TAC’60), Erdem Aladağ (TAO’57/TAC’60) ve Samim Anıl (TAO’58/TAC’61) da katılınca çoğumuzun eşlerle birlikte 14

kişi olmuştuk. Tarsus’a İstanbul’dan trenle gidip gelirken istasyonunda sadece aceleyle simit yiyip salep içecek kadar kalabildiğimiz Eskişehir’e sihirli bir değnek dokunmuştu sanki. Yazdan kalan harika güneşli bir gökyüzü altında Yılmaz Büyükerşen’in bozkırın ortasında yeniden yarattığı bu şehrin tadını çıkarma fırsatımız oldu.

En başta Kurtuluş Müzesi olmak üzere Mumyalar Müzesi, bir çok binası ve caddesi restore edilmiş olan Odun Pazarı, Porsuk Çayı’nın karşılıklı iki yakası, çok çeşitli yaratıkları barındıran hayvanat bahçesi, övüldüğü kadar güzel olan Kırım Çi Böreği ve tertemiz sokaklarıyla herhangi bir batı Avrupa şehrini aratmayan Eskişehir, doğrusu hepimizin gönlünde taht kurmuş oldu. Biz ayrıldıktan yaklaşık bir hafta sonra meczubu bol olan memleketimizdeki eksik akıllılardan biri tarafından saldırıya uğrayan Çitleyen Eşek yontusunu görüp fotoğraflayabilecek kadar da şanslıydık. En şanslı olduğumuz bir başka konu da kim bilir kaç kere okul öykülerimizi ayrı ayrı dinlemiş olan eşlerimizin bunların tekrarına da sabır ve nezaketle katlanmaları ve uyum içinde davranabilmeleriydi.

Hocalarımız Mr. Ve Mrs. Griswold ile Mr. Ve Mrs. Keller Amerika’dan gönderdikleri mektuplarıyla buluşmamıza katılırken, Orhan Araslı (TAO’57) arkadaşımızın şiiri ortak duyularımıza tercüman oldu.

KAYABAŞI’NDA AKŞAM

“Mezuniyetin 40. yılında sınıf arkadaşlarına ithaf”

Kafdağı’nın kırk atlısıydılar
Şen şakrak koşarlardı yarınlara
Ümit ve sevgi doluydu yürekleri
Ve onlar
Dünya tatlısıydılar

Kırk çift gözdüler
Güneşi gözeteleyen
Ve güneş inerken
Ateşten bir top gibi sıra sıra dağlara
Terkedilmiş beldelerin üstüne
Siyah bir yorgan gibi örterdi geceleri
Yeniden doğardı avuçlarına
Bir ana şefkatiyle okşardı saçlarını
Kayabaşı’nda

Deli dolu eserdi rüzgâr
Dağıttı gece karası saçlarını
Uzaklardaz bir pınar ağlardı
Duyardı, duyardı kulaakları

Kayabaşı’nda
Sihirli iksirini içmişleri gençliğin
Işıltılı bir Kâsede sunduğu
Kızıl bir tepsi içinde güneşin

Kimi Aydın’ın bir efesiydi
Kimi bir gazisiydi Antep’in
Kimi Bozok Yaylasından bir yiğitti
Torosardan bir yörüktü kimisiNe var ki,
Hasret yarısı vardı yüreğinde hepsinin
Kırk yıl önceydi

Şimdi
Güneş yine o güneş
Akşam yine o akşam
Kayabaşı’nda
Şu evren şöleninde
Gençliğin sarhoşluğudur
Noksan olan

Kırk yıl sonra
Otağı toplamış olacaklar
Bir sükûn ovasından kırk atlılar
At binecekler, yay gerecekler
Güneşin doğduğu yere doğru
Uçacaklar, uçacaklar, uçacaklar
Kırk Atlılar
Ki onlar
Evvel zaman içinde
Bir varmışlar, bir yokmuşlar

“William and Jean Griswold’dan TALAS’lılara Mesaj Var”

Ulkun and all our wonderful Talaslis,
Thank you for your letter telling us about the reunion in Eskisehir. We are delighted to know about the event, and only wish we could be there to share a verse of All Hail Talas to Thee (and maybe a verse of Oh! Ahmet Agbi, how could you be so mean?)

As for us, we are fine, or at least as fine as a 90 and 87 year old man and woman can be. Of course, some aches and pains, but still we are upright, able to get to meetings, to drive, and to enjoy our kids, our grand kids, and even hope for some grandkids. The one you lads all remember was Jimmy (or Cimi, as we wrote it in Turkish). He is almost retired from his former position as a hydrogeologist in the northeast of the US. Now he is an almost full-time farmer, enjoying his 24 elk (elk meat is delicious, better than beef, and a very popular meat here). He has a large garden and almost grows enough food on his (almost 100 hectares) farm to become self-sufficient.

We miss Tom Goodrich who passed away almost a year ago. But we see Bob Keller whenever we fly back to New Hampshire. He and his wife Dee Keller drive some distance from Vermont. They both seem to be aging well.

There are so many memories of Talas that we wish we could share with you. The time we first saw snow (we were from California and had never lived in a snow country), and when

some of you sang “Happy Birthday” to Mrs. Griswold under our window at the Fowle House. Remember the view from the Second Class room, and the cold days when you all had to go outside between classes? And the fun we all had on Saturday Night Program at the Konak: wrestling with Mr. Mathews as referee, singing, enjoying theatrics on the tiny stage, with the entire school jammed on the steps going almost out the back door! And Mrs. Griswold remember the teasing some of her art and craft students took from upper class boys, calling them “Mrs Griswold little helpers” because she made them clean up after the afternoon art class. And then there was Miss Cormann, and her two dogs, Lord and Lady, and the coming of the Kayseri Vali to the graduation dinner.

All that was 60 years ago. The memories are as fresh and clear as when we got up in the morning and hiked up from the New Dorm to the school. And especially wonderful was the falling of snow, and all you boys would hike up to school. We would hear you chatting and yelling, and then we too would come up. Curiously, we knew you had come because we saw many of your numbers in yellow colors in the snow! All hail Talas to thee! Hurrah for 60 years of memories!

Love and selamlar to all,

William and Jean Griswold

OKUL MARŞI

Selâm okul sana
Hayatın örneği
Türklüğün bir desteği
Değerli küçük yurt
Cesur, temiz, dürüst
Verdiğin bu gaye
Sunalım Ülkeye
Selâm sana

All hail Talas to the
Our school of life and light
Our goal is Turkish manhood
To match Erciyes hegihht
For our fair country's good
Oh may we strive to be
Fair, clean and brave
All hail to thee

DANİO

Adana Cumhuriyet Balosu'nun Ardından

Geleneksel hale gelen balomuz için yönetim kurulu olarak hızla çalışmalara başladık. Bu yıl ki balomuzun katılımının yüksek olmasını sağlamak en önemli hedefimizdi. İlk aşamada Çukurova bölgesinde yaşayan mezunlarımızın adres ve telefon numaralarını güncelledik. Tabii bir WhatsApp grubu kurmadan olmazdı birbirimizle haberleşmek için. Daha sonra balomuzu yapacağımız yer ve davet edeceğimiz sanatçının belirlenmesi çalışmalarına başladık. Yoğun toplantılar ve mesajlar sonucu hemşehrımız sevilen sanatçı Yaşar'ı davet etmeye karar verdik. Yaşar aynı za-

manda birçok kardeşimizin de çocukluk arkadaşı. Her geçen yıl balomuz bir öncekinden çok daha etkileyici ve eğlenceli olmalıydı. Balo tarihini belirledikten sonra program üzerinde çalışmalara başladık. Böyle bir aktiviteyi her zaman olduğu gibi gönülden destekleyecek değerli mezunlarımızın listesini çıkardık. Tüm ekip haftalık toplantılara büyük bir özenle katılıyor, ve toplantı tutanakları hazırlıyordu. Bir sonraki toplantımızda almış olduğumuz kararları gözden geçiriyor ve ne kadarını gerçekleştirdiğimizi tespit ediyorduk. Bunun üzerine bir sonraki haftanın hazırlıkları

başlıyordu. Sonunda balo haftasına girdik. Hepimizde heyecan doruk noktasındaydı. Son gün posterlerin asılacağı yerlere karar verirken, suplaların altına yerleştireceğimiz resimleri koyarken hepimiz inanılmaz heyecanlıydık. Saat 19 da kokteylimiz başladı. Yıllardır görmediğimiz ağabeylerimiz ve kardeşlerimizle buluşmak inanılmaz heyecan vericiydi. TAC hazırlık öğrencilerinin yaptıkları röportajları takiben yemeğimizi yiyeceğimiz yere geçtik. Açılış konuşmalarının ardından bizi gönülden destekleyen ağabey ve

kardeşlerimize birer anı plaketi takdim ettik. Bom çekerek başladığımız eğlencemiz Yaşar'ın sahne almasıyla doruğa ulaştı. İlerleyen saatlerde büyük bir ekip ruhu ile pastamızı keserek eğlencemize devam ettik. Şarkılar eşliğinde çok keyif aldığımız bir gece yaşadık. TAC kardeşliğimizin bir kez daha ortaya konduğu Cumhuriyet Balomuzun sonuna geldiğimizde aslında ayrılmak istemiyorduk. 2018 yılı içerisinde başka heyecan ve keyif verici aktivitelerde birlikte olma üzere vedalaştık.....

BALO SPONSORLARI

DESTEKLERİNİZ İÇİN
TEŞEKKÜR EDERİZ

Eviniz için aradığınız her şey IKEA Adana Sipariş Noktası'nda

IKEA mobilya ve aksesuarları yepyeni bir alışveriş deneyimi ile size çok daha yakın. Yüzlerce çeşit mobilya ve ev aksesuarını IKEA Adana Sipariş Noktası'nda deneyin, dilediklerinizin siparişini hemen verin.

IKEA Sipariş ve Teslim Noktası
M1 Alışveriş Merkezi, Seyhan
www.IKEA.com.tr 444 4 532

4 KASIM - CAREER MARKETPLACE

İnsan Kaynağı belki de en değerli okullardan biri TAC. Bunu değerlendirmek, mezunlarımıza bir ağ kurabilme fırsatı sağlayabilmek için belirli dönemlerde yaptığımız İnsan Kaynakları ve Kariyer etkinliklerimize bir yenisini ekledik. Bu sefer diğer kardeş okullarımız Üsküdar Amerikan ve İzmir Amerikan Kolejlerini de aramıza katarak daha da güçlü bir insan kaynağı ağı oluşturduk.

4 Kasım günü Finansbank Genel Müdürlüğü Binasında üç kardeş okulun mezunları olarak bir araya getiren organizasyon "Career Marketplace"e ilgi büyüktü. 80'ler, 90'lar ve 2000'ler olarak gruplar halinde sahneye çıkan üç okulun İnsan Kaynakları alanında görev alan mezunları kendilerini kısaca izleyicilere tanıtarak, kendi şirketleriyle ve kariyerleriyle ilgili; şirketlerinde açık olan pozisyonlar hakkında; iş arayanlar için nelere dikkat edilmesi gerektiği yönünde çok değerli bilgileri izleyicilerle paylaştılar.

Ana konuşmacılar olarak VISA Güneydoğu Avrupa Bölge Genel Müdürü UAA '83 Berna Ülman ve Koç Üniversitesi Kariyer Gelişim Merkezi Direktörü TAC '93 Tuna Dağlı kendi tecrübelerini ve bilgilerini izleyicilere aktardılar.

Aradaki kokteyl etkinliğindeyse birçok mezun birbiriyle tanışma ve sohbet etme fırsatını yakaladı. Özellikle kariyerlerinin başlarındaki genç mezunlar için bulunmaz bir fırsat oldu.

Bu buluşmayı organize etmekte büyük emeği olan TAC

Mezunlar Derneği İstanbul Şubesi ve Başkanı Umut Yalın '88'e bir kez daha çok teşekkür ederiz.

Career Marketplace'e katılan bazı mezunlar;

TAC

Işık Gürol'71 - Management and HR Consultant - Bülent Kar'72 - Kar Consulting - Emin Ersoy'83 - People Partners - Özlem Palabıyık'86 - Man Power - Murat Ergene'86 - Ergene Consulting - Ali Ersin Doğan'87 - BOTAŞ Int. - Okan Tütüncü'84 - SecretCV - Reha Hatipoğlu'90 - Man Power - Tuna Dağlı'93 - Koç Üniversitesi - Mehmet Çopuroğlu'93 - Wavin N.V - Aslı Dizdar'97 - Shire - Derya Atacık'98 - Yapı Merkezi - Zeynep Tolunay'02 - Zorlu Holding - Alper Öz'01 - Defacto - Gizem Gilik'03 - Siemens - Mehmet Gilik'03 - Korn Ferry Hay - Can Şaylan'03 - Michael Page - Yiğit Güleç'05 - Younited Co. - Çağlar Eyüboğlu'07 - Michael Page

UAA

Ayşın Argüden'78 - Coach & Senior HR Consultant - Özlem Salur'81 - Roche - Yeşim - Arzu Öktem'84 - Senior HR Consultant - Revna Besler'89 - Estee Lauder - Pelin Yılmaz Urgancılar'93 - RBL Group - Banu Şarman'93 - Odgers Berndtson - Müjde Pakdil Erdoğan'95 - Talentra - Banu Gülü'n'95 - Roche - Esra Atilla Bal'95 - Acıbadem Üniversitesi - Ebru Barın'02 - BKE Danışmanlık - Aylin Küçükkares'05 - Atasun Optik

ACI

Ege Karapınar '78 - Senior HR & Mgmt Consult. - Yeşim Öziale'93 - Korn Ferry Hay

'95 Çetin Çakmak ile okulda yürüttüğü Mimesis Kulübü'nü konuştuk...

Merhaba Çetin abi. Bize biraz kendini tanıtır mısın? Tanımayanlar olabilir..

Merhaba. Ben efsanevi 95 döneminden Çetin Çakmak. Tabii ki her dönem kendini özel görür ama bizi mutlaka duymuşunuzdur; duvar yıkan dönem! Neyse bunu bilahare konuşuruz. Şimdi konu dağılmasın.

TAC'den sonra neler yaptınız?

Bir sene 'açık' kaldıktan sonra, kendi isteğim olan İstanbul'a, annemin isteği olan mühendisliği okumaya gittim.

Sizi oyunculuğa çeken şey neydi? Okuldayken drama kulübünde vs. yer aldınız mı yoksa sonradan mı çıktı bu oyunculuk arzusu?

Şimdi anlatacağım olaya kadar oyunculuk ile tek alakam 'skit day'de yaptıklarımızdı. Bilen bilir; YTÜ harita mühendisliği öğrencileri 3. sınıfa geldiklerinde her sene yapıldığı gibi ilk projelerini Beşiktaş'taki kampüsün hemen aşağısında bulunan Serencebey parkını ölçerek yaparlar. Ben de aynı süreçten geçerken bir nevi aydınlanma geçirdim. Hayatımın bir harita mühendisi olarak 'Allah'ın dağında, bıyıklı adamlarla' geçeceğinin farkına vardım. Kısa süre sonra bir gün

kampüste YÜO (Yıldız Üniversitesi Oyuncuları)'nın standını gördüm ve pat diye kayıt oldum. Tabii o sırada hayatımın nelere gebe olduğunu bilmiyordum. Doğaçlamaya dayalı yoğun bir eğitim süreci ile tiyatro ve oyunculuk ile tanıştım. YÜO'da ilk senesindeki 'yeni'ler normalde hemen oyunlarda rol almaz ve sene sonunda bir tirad sunumu gerçekleştirebilirler. O sene bu kural benim Tankred Dorst'un 'Dönemeç' oyununda başrol oynamamla biraz esnedi.

Çeşitli Film ve Tiyatro Oyunlarında rol aldınız. Hatta ödül bile aldınız diye biliyorum. Bize biraz rol aldığınız yapımlardan bahseder misiniz?

Aslında YÜO'ya hayatıma dair bir plan dahilinde girmemiştim ama daha ilk senemde başrol oynamam ve kampüsteki Oğuz Atay'ın ismini verdiğimiz salonumuzda her oynayışımızda kapalı gişe oynamamız beni daha sonraki aşamalara taşıdı. Aynı sene Beykent Üniversitesi'ndeki Sinema ve TV bölümü'nde okuyan 3 yönetmen adayı arkadaşım ile çektiğimiz ilk kısa filmdeki ilk kamera önü deneyimimi kazandım. Ertesi sene, gene olağandan daha çabuk, eğitimliye başladım. Ve Milan Kundera'nın 'Anahtar Sahipleri' oyununda hem yönetmenlik hem de başrol deneyimim oldu. Ve ödülle tanışmamı ağlayan ikinci filmim 'Equinoxe'. O sene

Digítürk bünyesindeki Sinematürk kanalında iki sene boyunca belirli aralıklarla gösterilmek üzere film çekmek için bir kısa film yarışması düzenlenmiş. Yönetmen arkadaşım Eralp Vardar (kendisi şu anda önemli bir reklam yönetmeni) filmi bu yarışmaya göndermiş. Çeşitli kategoriler arasından bizim film en iyi erkek oyuncu dalından seçilmiş. Yani aslında hiç öyle bir niyetim yokken ulusal bir yarışmada ödüllendirilmiş oldum. Aynı arkadaşlarımla, bir sene sonra Turgay Yavuz'un yönetmenliğinde üçüncü filmimiz 'Yan'ı' çekti. Bu sefer sadece oynamadım; senaryoya katkı sağladım, bir kısmı YÜO'daki öğrencilerimden olmak üzere filmin cast'ını oluşturdum ve oyuncu yönetimini gerçekleştirdim. Film Türkiye'de gönderilen her festivalden sayısız ödülle döndü. Almanya'da Fatih Akın'ın 'Duvara Karşı' filmiyle uzun metraj dalında ödül aldığı önemli bir festivalde en iyi kısa film ödülü ile başlayarak çeşitli Avrupa fetivallerinde ödülleri aldı. En sonunda ABD'inde Türk filmlerinin gösterildiği tek festival olan gezici (o zaman New York'taydı) Turkish Film Fetival'da gösterildi. Bu festivalde yarışma yoktur. Ol- saydı oradan da ödülle dönerdik tahminimce. Bu başarılarından sonra, o zamanlar piyasanın tepesinde olan yapımcı Tomris Giritlioğlu defalarca tanıdıkları araya sokarak beni görüşmeye davet etti. Gitmedim. Lakin TV'de yer almak istemiyordum. Ki benim evimde 2 senedir TV de yoktur. Nedenlerine girmeyeyim, bu röportaj bitmez.

Son birkaç senedir okulda çeşitli yaş gruplarına drama dersleri veriyorsunuz. Okulda genç TAC'lilerle olmak nasıl

okulu ve lise olmak üzere her düzeyde öğretmenlik yaptım, yapıyorum.

Biraz da Mimesis'ten bahsedelim. Mimesis nedir?

Okulumda çalışmaya başladığımda nihai planım ve hayalim Türkiye'de üniversite düzeyinde sadece birkaç üniversitede bulunan yarı profesyonel tiyatro toplulukları gibi (biri de YÜO) bir oluşumu TAC'de kurmak, hiç denenmemişi denemektir. O da Mimesis Club. Mimesisin kelime anlamı; hayatı taklit eden sanat. Aritoteles'in de kullandığı bir terim. Mimesis Club üçüncü senesinde ve hala kuruluş aşamasında aslında. İki nihai hedef var: İlki, herşeyi ama herşeyi öğren-

cilerin yapması, ki bu gerçekleşti sayılır; Çocuklar geçen sene özgün bir çocuk oyunu sahnelediler, yazan, yöneten, oynayan, dekoru yapan, gösteri günü ışığından sesine bütün reji katkısını yapan onlar, ben sadece fotoğraf çekiyorum. İkinci hedef üst sınıfların, her sene klübe yeni katılanların (ki sadece prep alıyoruz) eğitimlerinin sorumluluğunu da tamamen üstlenmeleri, el vermeleri, ki bunu da yavaş yavaş yapmaya başladılar. Bu da tamamlandığında okul veya vakıf bana bir danışmanlık kadrosu verir ve ben de ufaklıklara öğretmenliğe dönerim, kulüpte kiler danışmanlık ve abilik yapmak dışında yorulmayacağım şekilde kenara çekilirim diye bir hayalim var. Bu arada bir şeyi unutmadan ekleyeyim; Mimesis Club'ın ilk kuralı: Bu klüp bir TAC klübüdür ve herşeyden önce TAC ruhu, birlik ve dönemler arası hiyerarşiye uyum ilk kuraldır!

Bu sene Mimesis'in planında neler var?

Öncelikle geçen sene ilk kez sahnelenen özgün çocuk oyunumuzu kardeş köy okullarına bir sosyal sorumluluk projesi kapsamında elimizden geldiği kadar çok sahnelemek var, ki ilkinin 27 aralıkta gerçekleştirdik. Ayrıca geçen seneki Mizah günleri'nde ilki sahnelenen 2 kişilik stand up gösterimiz 'Umbilical Hedgehogs'un devamını planlıyoruz. Ayrıca, geçen sene benim danışmanlığım ve Mime-

sis Club üyelerinin önderliğinde yeniden diriltilen skit day devam edecek. Ve... Klüp üyelerinin hazırlanıp diğer üyelere sunumlarını yaptığı 5 oyun arasından (Hamlet, Macbeth, Antigone, Gergedanlar, Nora Bir Bebek Evi) seçilen ilk ana oyunumuzu, Nora Bir Bebek Evi'ni sahneleyeceğiz. Herşeyi öğrenciler yapıyor; şu anda dramaturji aşamasındalar. Planıma göre oyun hayvan derneği yararına bilet kesilerek gerçek seyirciye oynanacak. Unutmadan, klüp üyeleri her sene TAC film festivaline de katkıda bulunmak adına filmler çekiyor ve hatta bir üyemiz üstelik prepken en iyi kadın oyuncu ödülü bile aldı. Bu çabamız da devam edecek.

Eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Öğrenci kardeşlerime tavsiyem var: TAC akademik donanımı kuvvetli insanlar yetiştirmesinin yanında liderler yetiştirir. Bu öncelikle abi-ablalık deneyimi ile olur. Bunun yanında diğer okullardaki öğretmen yönlendirmesi ile gerçekleşen sosyal klüp faaliyetlerinin aksine öğrencilerin kendi başlarına gerçekleştirdikleri etkinliklerle olur. Bu yaşta alınan sorumluluklar, gelecekteki hayatta liderlik özellikleri göstermenin eğitimidir. Okulunuzun, yuvanızın değerini bilin ve bulduğunuz bu fırsatı dibine kadar kullanın, birlik içerisinde üretin, gelişin ve tabii ki eğlenin.

TAC '90 DR. TALAT BUĞUR'UN GENEL MÜDÜRÜ OLDUĞU DTİ İMPLANT TÜRKİYE'DE VARLIK FONU'NUN RİSK SERMAYESİ BÜNYESİNDE DESTEKLEYECEĞİ İLK FİRMA OLARAK TARİHE GEÇTİ.

Borsa İstanbul ile TÜBİTAK Marmara Teknokent arasında İş Birliği Protokolü 21 Aralık 2017 tarihinde imzalanmış olup Borsa İstanbul Yönetim ve İcra Kurulu Başkanı Himmet KARADAĞ, TÜBİTAK Marmara Teknokent Genel Müdürü Sn. Dr. Orhan ÇÖMLEK ve bu iş birliğinin ilk modeli olan DTİ İmplant'ın Genel Müdürü TAC '90 Dr. Talat BUĞUR tarafından Borsa İstanbul'un açılış Gongu çalınmıştır.

Bu anlaşma ile, Türkiye'de Varlık Fonu'nun risk sermayesi bünyesinde destekleyeceği ilk firma DTİ İmplant olacaktır.

2000'de kurulan DTİ İmplant Sistemleri San. Tic. A.Ş. başta TÜBİTAK olmak üzere, Türkiye'nin önde gelen birçok üniversite ve uluslararası enstitüleri ile bilimsel çalışmalarda bulunmaktadır.

DTİ İmplant, doğal diş köküne en yakın formu, çene kemiğiyle en uyumlu yüzeyi ve protetik aşamada da en başarılı bağlantı sistemiyle dünya standartlarında implant üretimine devam etmektedir. TÜBİTAK ile yaptığı iş birliği çerçevesinde Marmara Teknoloji Serbest Bölgesi'nde Avrupa'nın en büyük dental

implant fabrikalarından birini kuran DTİ İmplant, dünyaya implant ihracatıyla ülkemize ekonomik destek sağlamaktadır.

Yurtdışında Hollanda ve İsviçre'de üretim merkezleriyle, dünya çapında 23 ülkeye ihracatıyla her geçen gün büyüyen DTİ İmplant, Varlık Fonu ortaklığıyla gücüne güç katmaktadır.

DTİ İmplant Genel Müdürü Mezunumuz Dr. Talat BUĞUR'un da belirttiği gibi Türkiye son 10 yılda kemik tozuna 1 milyar dolar harcamıştır. DTİ, kemik tozuna yaptığı yatırımlarla önümüzdeki 10 yıl boyunca 1.3 milyar doları ülke ekonomimize geri kazandırmayı hedeflemektedir.

DTİ İmplant, geçtiğimiz aylarda TÜBİTAK; MAM Gen Mühendisliği ve Biyoteknoloji Enstitüsü ile yaptığı iş birliği çerçevesinde dünyada ilk kez KURU SLA ACTIVE teknolojisine sahip tesislerini faaliyete geçirmiştir.

DTİ İmplant; sahip olduğu teknolojik alt yapı ile Türkiye'nin biyoteknoloji alanında stratejik öneme sahip bir firması olarak tüm dünyaya ülkemiz adına bilim üretmeye devam edecektir.

TAC'NİN EFSANE ÖĞRETMENLERİ 24 KASIM ÖĞRETMENLER GÜNÜNDE UNUTULMADI!..

24 Kasım Öğretmenler Gününde, TAC'nin değerli ve geniş ailesinin önemli bir parçasını oluşturan emektar öğretmenleri tekrar yuvalarında olmanın mutluluğunu yaşadılar ve yaşattılar.

Okulumuzun bu yılki Öğretmenler Günü kutlamasında, okul tarihinin çeşitli dönemlerinde ve uzun yıllar okulumuzda görev yaparak yüzlerce TAC mezununu yetiştiren saygıdeğer öğretmenlerimiz ve birçoğu ile çalışma fırsatı da elde ettiğim arkadaşlarımız TAC'63 İngilizce Öğretmeni Selçuk Biçer, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni Mustafa Asım Keskin, Edebiyat Öğretmeni Mustafa Nacar, Beden Eğitimi Öğretmeni Nurcemal Eden, Fizik Öğretme-

ni Sami Işıksal, Beden Eğitimi Öğretmeni Nejat Güngör ve Türkçe Öğretmeni Ahmet Karagözlü bu özel ve anlamlı gün için okulumuzun davetini kabul ederek öğrencilerimizle ve bizlerle buluştular. Konuklarımızı, Okul Başkanımız Andrew Leathwood, Okul Müdürümüz TAC'87 Günseli Yüksel, TAC'78 Mezunlar Derneği Başkanımız ve Okul Doktorumuz Ali Cerrahoğlu, Mali ve İdari İşler Müdürümüz TAC'82 Mustafa Özünlü; birçoğuyla aynı dönemde görev yapan öğretmen arkadaşlarımız Lise Müdür Yardımcımız Orhan Baycık, Beden Eğitimi Bölüm Başkanımız Haluk Durusoy; okulumuzda uzun yıllardır görev yapan Müdür Asistanımız Dursun Halvacı, Öğrenci İşleri Asistanımız Zübeyde Hıdıroğlu, Ramazan Akçay(Ramo/Ramço),

Güvenlik Amirimiz Erdur Kurt ve ben-deniz karşıladık.

Talas Oditoryumunda yaptığımız Öğretmenler Günü kutlamasında, günün ilk sürprizi olarak çeşitli dönemlerin TAC Mezunlarının salonda konuk olarak aramızda bulunan öğretmenlerinin bireysel olarak Öğretmenler Günü'nü kutladıkları video gösterildi. Bu video salondaki herkesi şaşırtırken öğretmenleri de duygulandırdı. Daha sonra birer birer sahneye alınan öğretmenlerimiz, TAC ile ilgili anılarını anlattılar. Bu sırada da hem güldük hem de geçmiş ile günümüzü kıyaslama şansı elde ettik. Öğretmenle-

rimiz, öğrenci ve öğretmenlere seslenerek, TAC'nin birlik ve beraberlik kavramını yansıtan çok "büyük bir aile" olduğu vurgusunu yaptılar ve de geçmişte olduğu gibi günümüzde de ülkemizin en seçkin okullarından biri olarak anıldığı için gurur ve mutluluk duyduklarını belirttiler.

Son olarak, Okul Müdürümüz, konuşumuz olan bazı öğretmenlerin de öğrencisi olan, Günseli Hoca, bendeniz Gülay Damar, Orhan Baycık ve de Haluk Durusoy kendilerinin Öğretmenler Günü'nü kutlayarak bu unutulmamacak günün anısına kendilerine plakelerini takdim edip hatıra fotoğrafı

çektirdik. Hep birlikte dinlediğimiz Echo şarkısıyla da törenimizin sona ermesinin ardından öğretmenlerimiz TAC Anı Defterini doldurdular.

Okulumuzun 24 Kasım Öğretmenler Günü'nde emektar öğretmenleriyle birlikte güzel ve unutulmaz bir gün geçirdiğini umuyor, konuklarımıza da bizlerle birlikte oldukları için gönülden teşekkürlerimi sunuyorum. TAC'ye emek veren herkesi Stickler'ın beklediğini de belirtmek istiyorum.

Nice güzelliklerde mezunlarımız ve emektarlarımızda bir arada olmak dileğiyle!..

Geleneksel Yıllık Ankara Balosu 20/01/2018

Bu organizasyonu birkaç kez düzenlemiş geçmiş ekiplerin aksine, ilk defa “milli olunca” yaşadıklarımı anlatabilir miyim, çok da emin değilim.

Bu dönem bana layık görülen Ankara Şubesi Başkanlığı görevini hakkıyla yerine getirebilme güdüsünün de marifetiyle, inanılmaz bir endişe, sıkıntı, “ya ...” soruları v.b. eşliğinde şube olarak giriştiğimiz bu ana etkinliği başarıyla becerdiğimiz anca kendime gelmeye başladığım Pazartesi günü, yorumları, paylaşılanları okumaya başladığımda anladım.

Öylesine kendimi kaybetmişim ki; artık almak zorunda olduğum ilaçlarımı ve hatta akşam giyeceklerimi almadan sabah çıkmışım evden! Neyse...

Tabii ki bu yıl okulumuzun 130. yılının da kutlanmaya başlandığı bu organizasyonda emeği geçen, önce Ankara Şube Yönetimi ekibimize, Merkezimizin verdiği desteklere, değerli Tuncer ağama (Erzin '56), sevgili Gözde Özgödek ('86) kardeşime, İstanbul ekibinden gelerek aramıza katılmakla yetinmeyip bir de üzerine gecemizde görev alan o pırl pırl Yarkın Yılmaz ('15), İrem Çelebi ('14) ve Yusuf Gölbaşı ('15) kardeşlerime, bu gençlerin aramıza katılmasına vesile olan İstanbul Şube Başkanımız Umut'a (Yalnız '88), Ankara Hilton'dan muhteşem imkanlar sağlamamızı mümkün kılan sevgili Refik'e (Kutluer '74) (umarım kimseyi unutmadım) ve tabii ki gecemi zi unutulmaz hale getiren sevgili Tibet Ağırtan ('83) kardeşime sonsuz teşekkürlerimi sunmak isterim.

Güne herkesten önce Merkez ve Şubelerin yer aldığı koordinasyon toplantımızla başladık. Derneğimizin son projelerinden “3. Bahar Projesi” üzerine yoğunlaşılan verimli bir toplantı oldu. Umarım yakın zamanda hayata geçirebilmemiz mümkün olur, zira yavaş ve emin adımlarla ufak ufak ihtiyaç duyacağımız günlere geliyoruz sırayla hepimiz.

Geniş katılımın olduğu gecemize saat 19:00'da kokteyl ile başladık. Fuayedeki “biraz” sıkışıklığın da getirdiği yakınlaşma sonrası 20:00'de geçilen yemek, benim çok kısa “hoş geldiniz” konuşmam, sevgili Ali Cerrahoğlu ('78) Başkan'ımızın ve sevgili Refik Kutluer'in ('74) kısa konuşmaları sonrası başlamış oldu.

Güzel haberler paylaşıldı.

Gecemizin hareketlenmesi, sevgili Gözde ve Tuncer abimizin yönettiği, gelirinin Tuğla Fonu'na aktarılacağı piyango ile başladı. “İstanbul 3'lüsü” nün tez zamanda satıp bitirdiği biletlerin çekilişleri daha sonra yapıldı ve hediyeler sahiplerini buldu. O çalışkan İstanbul ekibine de bir ödül çıkması umarım gençleri memnun etmiştir. Ama sevgili Jack'in (3 litrelik Jack Daniel's) İstanbul'a yolcu edilmesi bazılarını epeyce üzdü galiba, ağıt yakmayı düşünen bile olmuş!

Ankara Şube Yönetimi olarak, balo piyangosu için katkıda bulunan Cengiz Atalay '72, Levent Baykal '73, Refik Kutluer '74, Dr. Fatih Yorulmaz '76, Ali Sedat Özbek '79, Dr. Hakan Aytaş '84, D. Gözde Özgödek '86, Mehmet Arif Bulak '10, Rase Tekstil- Selahattin Erten '84, dernek merkezimiz ve Ankara HiltonSA'ya teşekkür ederiz. Ve gecemizin olayı; Tibet kardeşimizin sahneye çıkışı idi...

Bence bu aşamayı gelenlerden dinlemeniz en doğrusu olur. Zira hakkıyla kağıda dökebileceğimi sanmıyorum. Gecenin sonunda senenin ilk 130. Yıl Pastası'nı da kesip afiyetle yedik katılımcılar olarak. Çok keyifli bir gece oldu. Katılarak, görev alarak bu geceyi gerçekleştiren herkese çok ama çok teşekkür ederim. Piyango ve diğer gelirlerle de Tuğla Fonu'muza Ankara Balosu olarak 5 tuğlalık bir katkı daha yapmanın gururunu taşıdığımızı da ifade etmek istiyorum. Seneye görüşmek üzere... SSS

Ankara Şubesi Yönetimi

Tuncer Erzin '56, Cengiz Atalay '72, Ali Sedat Özbek '79, Mehmet Cüneyt Üvey '85, Bedriye Ateş Şimşek '89, Ege Erkoçak '91, Deniz Özdal '94, A. Zeynel Ateş '04, M. Arif Bulak '10

“APTY'S PUB”A BU KEZ “SUCUK-KÖFTEYE” GİTTİK

1959 mezunu Abdullah Ateş Abimizin bahçesinde, artık gelenekselleşen etkinliklerimizden birini daha düzenledik. Nam-ı diğer “Apty's Pub”da 18 Kasım’da yaptığımız etkinliğimizin bu seferki konsepti “sucuk-köfte mangal”dı. Sucukları TAC ‘63’lü abilemizin, köfteleri Abdullah Abi’nin temin ettiği etkinliğe, yine içkisini “kapan” geldi. Vazgeçilmezimiz 1956 mezunu Tuncer Abimizden 1997’ye uzanan yine geniş bir mezun yelpazesinde buluşan 30’dan fazla okuldaşın, yemeye, içmeye en önemlisi de olmazsa

olmazımız mavraya doyduğu bir gün oldu. Abdullah Abimizin yine müthiş misafirperverliğiyle kendimizi bir kere daha evimizde hissettik. Ben derim ki; bir Ankara seyahatinizi Apty's Pub etkinliğine denk getirin. Kapılarımız dünyanın dört bir yanındaki abi, abla ve kardeşlerimize açık. Eğlence garanti... Bu kez uzun uzun yazmayacağım. Ben susacağım, fotoğraflar anlatsın... Sayımızın ve neşemizin her geçen gün artması dileğiyle...

TAC'DE KARIYER GÜNÜ

Okulumuzda, artık yıllardır başarıyla gerçekleşen ve gelenekselleşen organizasyonlarımızdan biri olan “TAC Kariyer Günü” bu yıl 12 Aralık günü, 22 kişilik TAC mezunu katılımcısıyla gerçekleştirildi.

TAC'de Kariyer Günleri, öğrencilerimizin gelecekte yapmayı istemekte kararlı oldukları ya da hayal ettikleri mesleklerle ilgili ayrıntıları ve bazı mesleklerle ilgili merak ettikleri noktaları TAC'den çeşitli dönemlerde mezun olmuş, her biri kendi alanlarında uzman ağbi ve ablalarına sorarak öğrendikleri ve gelen konuklarla yakın bir iletişim kurabilme fırsatı elde ettikleri ayrıca “liderlik” özelliklerini sergiledikleri eşsiz ölçüde değerli bir gündür.

“Türkiye için liderler, dünya için liderlik” ilkesiyle, 129 yıldır nitelikli bir eğitim veren okulumuzun düzenlediği bu yılki “Kariyer Günü”nde de; öğrencilerimiz, çeşitli meslekleri alanlarının uzmanlarından dinleyerek onlarla sohbet ettiler.

Kariyer Günü sabahı okulumuzda hem öğrencilerimiz hem de mezun öğrencileri olan ben ve uzun yıllardır TAC'de görev yapan arkadaşlarım çok heyecanlıydık çünkü mezunlarımız ve de bizlerin okuttuğu, emek verdiği öğrencilerimiz okulumuza gelecekti. Günler öncesinde Kariyer Günü Ki-

tapçığı için okulumuzun Kurumsal İletişim Müdürü olan Neslihan Özünü'nün kontroller için tarafıma gönderdiği CV'ler elime geçtikçe, 22 TAC Mezunu katılımcı arasından 12 tanesinin benim öğrencim olduğunu gördüğümde, büyük bir mutluluk duydum. Daha sonra CV'leri ayrıntılı bir şekilde okuduğumda da bu öğrencilerimle gurur duydum. Artık her biri alanlarında oldukça başarılı olmuş, çoğu evlenip çoluğa çocuğa karışmış, bazılarının saçlarına aklar düşerken hatta bazılarının saçları dökülmüş ama okula olan sevgileri ve bağlılıkları asla bitmeyip çoğalmış, öğretmenlerine karşı son derece saygılı davranan ve sevgi ile yaklaşan başarılı bireyler olmuşlar. Ülkemizin çeşitli yerlerinden bugüne katılmak için gelen mezunlarımız olduğu gibi yurt dışında işlerini yarıda bırakıp gelenlerin de olduğunu onlarla gerçekleştirdiğim samimi sohbetlerimiz sırasında öğrendim. TAC sevgisi, birlik ve beraberlik anlayışı işte budur, dedim bir kez daha. O gün aralarda, yemekte her biri ile kısa da olsa bir araya gelip eski günleri yad ettik ve anılarımızı tazeledik. Yıllar sonra yaşadığımız bu özel ve güzel gün de gönüllerimizdeki yerlerini aldı.

En yakını 8 yıl en uzağı da 49 yıl önce bu eşsiz okuldan mezun olup yıllar sonra çok sevdikleri okullarına ve Tarsus'a

dönmenin verdiği neşe ve gurur ile burada yaşadıkları güzel anıları paylaşan mezunlarımız günü sonunda okuldan ayrılırken bir tarafta mutluluk bir tarafta gurur bir tarafta da buradan ayrılmanın verdiği burukluk ile bir günlük ara verdikleri yoğun hayat koşturmacalarına devam etmek üzere

Kendi okulum tarafından şu an okuyan kardeşlerimize gelecekteki kariyerleri için bilgi vermek amacıyla davet edilmek beni çok gururlandırdı. TAC bizde benimle başlayan bir aile geleneği olarak yer alıyor ve şu anda da küçük kızım hazırlık sınıfında okuyor, bundan da çok büyük mutluluk duyuyorum. Burada hocalarla, mezunlarımızla ve şu an okuyan kardeşlerimizle bu havayı solumak beni tekrar

Uzun bir aradan sonra evime dönmüş gibi hissettim. Eski yıllara dönmek mümkün olsa da eve gelip o günleri anmak harika. Evde birçok yenilik var, çok değişmiş. Yeni eklenen binalar, yer değiştiren bölümler, yeni insanlar, kardeşler, yeğenler ve tabi ki eski dostlar. Değişmeyen ve hiç değişmeyecek olan şeyler de var doğal olarak. TAC her zamanki gibi yine her alanda öncü olmaya devam ediyor. Kariyer günü müthiş bir fikir ve uygulama. Sınav sistemleriyle, derslerle, gördükleri derslerin hayatta neye yarayacağı sorularıyla kafası karışmış genç kardeşlerimiz en azından bazı cevaplar bulabiliyor ve kendi karakter ve tercihlerine en uygun mesleği belirleyebiliyorlar bu sayede. Mezunlar derneği ayrıca övgüyü hak ediyor. Ben öğrenciyken bir şeyler katabilmek için canla başla çalışan mezunlar derneği bu çabasını hiç eksiltmeden devam ettiriyor. Benim

yola çıktılar.

Ben de TAC Kariyer Günü 2017'ye katılan tüm mezunlarımızla buradan bir kez daha teşekkür ediyor, başarılı çalışmalarının devamını ve bundan sonraki hayatlarında da mutluluklar diliyorum.

eski günlere götürdü ve çok mutlu bir gün geçirdim, aldığım tat homecoming'lerin bile üzerindeydi. Hayatımdaki en önemli dönüm noktalarından biri TAC mezunu olmamdır. Bunun etkisini hayatımın bütün evrelerinde hep olumlu olarak hissetmişimdir ve bana çok büyük katkıları olmuştur. Career Day'de emeği geçen okul yönetimi, TAC Mezunlar Derneği ve diğer herkese teşekkürlerimi sunarım.

öğrenciliğim öncesinde de durumun faklı olmadığından şüphem yok, sadece benim bildiğim, takip ettiğim dönem olduğu için bu şekilde ifade ettim. Geçmişte ve günümüzde bu çabaların içinde olan herkese sonsuz teşekkürler. Alp' ten katılıp katılamayacağım konusunda telefon aldığımda uçuş programımın uyması halinde seve seve geleceğimi belirttim. Bu hem TAC 'ye olan borcumun küçük bir kısmını geri ödeme imkanı, hem de evime dönme, biraz da memleket yemekleri yeme şansı olacaktı. Ancak format hakkında bilgi alınca biraz gerildim açıkçası, çünkü sunum hazırlamak ve topluluk önünde sunmak pek bana göre işler değil.

Ortam böylesine sıcak olunca hiç korktuğum gibi geçmedim. Yine de hedefe yönelik olmadıysa veya eksik, yanlış bir şeyler olduysa kardeşlerimden özür dilerim. Gelecek ile il-

gili fikirlerinin olgunlaşmasında ufacık katkımdıysa çok mutlu olurum. Benim için çok güzel, dolu dolu bir gün oldu. Günün organizasyonu mükemmel ve çok profesyoneldi.

Umarım keyfiniz yerindedir. Bu sene, TAC 'de kariyer gününe katılma şansım oldu. Mezunlar derneği, katılımcılardan bu güne dair duygu ve düşüncelerimizi paylaşmamızı rica ettiler. İnanın, tarifsiz duygular içindeyim. Tek kelime ile muhteşem bir gün oldu; kusursuz bir organizasyon, süper bir kampüs ve en önemlisi kardeşlerimle geçirdiğim unutulmaz bir gün. Şunu gördüm: TAC emin

Hatırlayan, çağıran, emeği geçen, ilgi gösteren herkese çok teşekkür ederim. Bu ailenin bir parçası olmaktan dolayı çok mutlu ve gururluyum.

ellerde! Benden size tavsiye: eğer ki mezunlar derneği sizi kariyer gününe davet ederse, kesinlikle katılın. Davet etmezse, ne yapın edin kendinizi davet ettirin. '98 mezunları olarak 20. yılımızı kutlayacağımız, Homecoming'de buluşmak ve hasret gidermek üzere. TAC Sevgisiyle,

Kariyer günlerini sanırım en çok ben seviyorum. Hepsı birbirinden farklı yollardan yürümüş bir sürü değişik mezunla tanışma şansım oluyor. Tecrübelerini, hayat kavgalarını, eğitimlerinin yönünde ulaşabilecekleri en üst noktaları görenleri, eğitimleriyle hiç alakası olmayan işlerde kendilerine yol çizmiş ve başarılı olmuş olanları, kısacası türlü türlü bakış açısı ve yol görüyorum.

“Başarı; olabileceğinizin en iyisi olabilmek için, yapabileceğinizin en iyisini yapmış olduğunuzu bilmekten doğan tatmin duygusunun direkt sonucu olan bir iç huzurdur” der

Kariyer gününe katılan mezunlarımızda da bunu görüyorum genelde. Belirli bir iç huzuru yakalamış olarak o gün kardeşlerinin karşısına çıkıyorlar. Hepsı farklı farklı alanlarda, yaptıkları farklı yolculukları kardeşleriyle paylaşırken belki de ortak özellik olarak bu ön plana çıkıyor. Herkesin yolculuğu farklı, herkesin yolculuğu kendine özel. Kimisi aldığı eğitim üzerinden ilerlerken, kimisi aldığı eğitimle hiç alakası olmayan bir alanda kendine bir yön çizmiş, ama bu yönde de daha demin yukarıda bahsettiğimiz iç huzuru bulmuş, yani başarılı. Öğrencilerimiz umuyorum bunu fark ediyorlardır. Tabii ki meslek seçimiyle ilgili, belirli mesleklerle ilgili teknik detayları merak edip öğreniyorlar. Ancak daha önemlisi bence bu.

Kariyer günlerinde mezunlarımıza ilk ve en çok sorulan soru ne biliyor musunuz? Meslek, kariyer, eğitim, tecrübe, cinsiyet vb. ayırt edilmeden sorulan en ortak soru.. Çoğunuzun aklına gelmiştir, evet, bildiniz;

“Maaşı ne kadar?”

Para. En çok merak edilen o mesleğin, kariyerin ne kadar para kazandırdığı. Genç kardeşlerimizin bunu merak etmesi bir yandan doğal gelse de bence abi ve ablalarını dinledikten sonra bu soruyu biraz daha arka plana atıyorlardır.

“Do what you love” yani Türkçesi “Yapmayı sevdiğin şeyi yap” olan bu cümle artık sanırım birçoğumuzun zihnine kazınmış durumdadır. Yeni dönemin önemli sloganlarından olan bu cümle artık her gencin yol haritası gibi bir şey haline gelmiştir. Bu, romantik bir cümle olarak kulağa çok hoş gelir. Ancak, müzik kesilip de gerçeğe döndüğümüzde bu cümlelerin gerisinde zihinlerini kurcalamış, belki hala kurcalamakta olan esas soru birden ortaya çıkar;

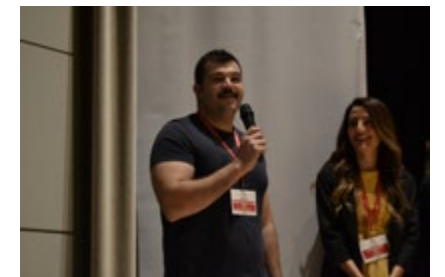
“Ben ne yapmayı seviyorum?” ya da bir başka deyişle, “Neyi yaparsam ömrüm boyunca se-verek yapacağım?”

Buna cevap vermek zordur ve cevap verebildiğin takdirde önün büyük ölçüde açılır. Bu soruya cevap verebilmek için insanın belirli deneyimler geçirmiş, kendini çeşitli durumlarda tanımış, neyi sevip neyi sevmediğini az çok biliyor olması gerekir. Sevdiği;

iyi deneyimler kadar, sevmediği, kötü deneyimler de yaşamış olması gerekir. Lise çağındaki gençlerden henüz bu kadar bilinçli olmasını beklemek doğru olmasa da sınav sisteminin de etkisiyle onlar bu seçimi mümkün olduğunca, doğru ya da yanlış, erken yaşta yapabilmek durumundalar. İşte TAC Kariyer Gününün önemi de burada yatıyor. Genç kardeşlerimiz, kendileri gibi aynı sıralardan (sıralar gerçi çok değişti ama..) geçmiş abi ve ablalarını görüp, onları dinlerken, kendilerine yakın birinin kariyer yolunu hayalleriyle takip ederken, o ana kadar yaşamamış oldukları tecrübeler hakkında da bir fikir sahibi olma şansına erişiyorlar.

“Ben TAC'de okurken pek çalışkan bir öğrenci değildim”; ya da “TAC'de okurken matematiğim hep iyiydi”; “Sosyal konulara okuldayken hep ilgim vardı. Mühendislik okumama rağmen bu konuya daha çok eğildim” gibi onların şu anki durumuna yakın göndermelerle mezunlarımız kardeşlerine belki bilmeden özdeşlik olanağı yaratarak bir ışık oluyorlar.

Eminim ki hepsinin olmasa bile önemli bir kısmının hayatında bir ilham günü olarak yer ediyordur TAC Kariyer Günü. Benim ediyor. Hepsini dinleme şansım olsa, hepsinden bir şeyler öğrenebilsem istiyorum. Ve kendimi çok şanslı hissediyorum. Umarım gençler de ne kadar şanslı olduklarının farkındadırlar..

Beni ben yapan okuluma bir günlüğüne de olsa dönmek, bir de üzerine aynı yoldan yürüyen kardeşlerimle dersliklerde vakit geçirmek inanılmaz bir deneyimdi... Tüm günüm olağan gündemimden bağımsız, tarifsiz bir huzur ve tatmin duygusu ile geçti, beni benden aldı ve “ çok

çok uzaklarda çok çok uzun zaman öncesinde bir evrene” götürdü sanki. Üzerine bir de kardeşlerime meslek seçimlerinde az biraz da faydam olduysa ne mutlu bana!

Mehmet Çopuroğlu '93

“Gelecekteki olası meslektaşlarım ile karşılıklı fikir alış verişini yapabilmek paha biçilmezdi. Ben onlara geçmişten geri bildiririm verirken onlar da bana gelecekte geri bildirim verdiler. Yakında mezun olacak bu dimağların harika bilinç seviyeleri için de okulumuza ve camiamıza, kainatımıza adına teşekkür ederim.” Saygılar/Regards,

E.Tibet AGIRTAN '83

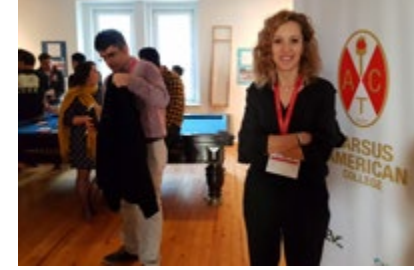
Karmaşık Duygular...

O sıralarda ben de oturmıştım, 80'li yıllarda... Ama sıralar, sınıflar böyle modern değildi tabii ki.... Nasıl bilebilirdim ki mezuniyetimden 30 yıl sonra, okuluma mesleğimi tanıtmak için bir gün davet edileceğimi? Meslek demişken, ben bu mesleği seçeceğimi, yıllar sonra da mezun olduğum okulun öğrencilerine önereceğimi biliyor muydum sanki? Hayat işte... Siz planlar yaparken, karşınıza çıkanlardan ibaret. Lise son sınıftayken bile, tam olarak ne yapmak istediğimi bilmez, dersleri mavrayla kaynatma derdine düşüp, en gamsız günlerimi yaşar ve hocalarımla dalga geçerken, al işte, ben de olmuşum bir Hoca!!!

Bu arada ben İngilizce öğretmeniyim. Belli ki bende iz bırakan birçok hocam olmuş, özellikle de İngilizce öğretmenlerim. Birçoğunun bize 30 yıl önce öğrettiklerini şimdi ben öğrencilerime öğretiyorum. Bu arada bazı öğrencilerim de arkadaşlarımla çocukları, yeğenleri, yakın akrabaları. Dedim ya hayat bu, her zaman karşınıza neler çıkaracağını tahmin edemiyorsunuz. Bende iz bırakan bazı hocalarımla hareketlerini nasıl da benimsemişim, bazen hayretler içinde kalıyorum. O gün TAC öğrencilerine, söylediğim şeyi burada bir kez daha özetlemek istiyorum. İnsan ne iş yaparsa yapsın,

hangi mesleği seçerse seçsin, yapacağı işi sevmeli. Kişiyi başarıya götürecektir olan budur. Bazen insanın farklı işler yapıp, ne istediğini zamanla öğrenmesi, kendini tanıması gerekir. Çocuklara söylediğim gibi; Kendinize zaman tanıyın, kendinizi tanıyabilmek için. Derler ya, su akar yolunu bulur. O gün bu karmaşık duygularla, mutlu, heyecanlı, biraz

ürkek ama çok gururlu bir şekilde okulumdan içeri girdiğimde, bu tarifi zor duygular içimi kemiriyordu. Bir yanda öğrencilik anılarım, diğer yanda bir öğretmen olarak, ama okuldayken bir öğretmenin açısından hiç bakmadığım, okulu farklı bir gözle gözlemlediğim ben. Güzeldi, çok ama çok keyifliydi, gururlu, mutlu ve huzurluydum o gün. Çünkü yine eve dönmüştüm...

12 Aralık salı günü kariyer günündeydim... Çocuklarla Moda Tasarımı hakkında konuşacaktım... Geçen ay davet edildiğimde küçük, sohbet kıvamında bir organizasyon diye düşünmüştüm. Okula gelince anladım ki baya büyük bir olay. TAC nin o insanı sarıp sarmalayan, kendini güvende, yuvasında, emin ellerde olduğunu hissettiren enerjisi kapıdan girer girmez sardı yine beni. Özümde dondum sanki.. Her şey hem aynı hem de değişti. Tek tuk tanıdık yüzler, tanıdık binalar, ağaçlar... Beni aldı götürdü eskilere. Yeni Auditorium yapılmış..650 kişilik, çok da şahane olmuş, kocaman bir sahne, ışık sistemi, perdeler, vs.. Eski auditoriumu hatırladım yüzümde gülümsemeyle. Tiyatro kolundaydım hep... Her sene oyunlar sahnelerdik. Herkes gibi Prep showumuz o sahnede idi, sonra “Cinderella” nin komedi versiyonunu oynamıştık tiyatro kolu olarak. Sonra daha ne oyunlar ne performanslar... Ne anılarımız vardı o Auditorium sahnesinde... Sahne arkasında ne makyajlar

yaptık, sahnede ne badireler atlattık... O eski tahtaların arasındaki boşluklara ayakkabılarımızın topukları girerdi hep, izleyicilere çaktırmamaya çalışarak çekiştirirdik ayaklarımızı :) perde arkası o kadar dardı ki, kaç kere sahne değişirken arkadaki dekorları devirmiştik. Ne provalar, ne konserler, ne resitaller vermişim o sahnede... Öyle güzel günlerdi ki... Sanki hepsi yeniden canlandı gözlerimin önünde. Ali abiye bahsederken yazsana bunları dedi bana... Yazacak öyle çok şey var ki nereden başlayacağımı hangi birini yazacağımı bilemedim önce... Kim bilir belki bugün hepsini uzun uzun yazarım. :) Bu şahane organizasyonun bir parçası olmak öyle güzeldi ki, emeği geçen herkese sonsuz teşekkürler... Her detayı düşünmüşler, bizim için hediyeler hazırlamışlar, vakit ayırıp geldiğimiz için defalarca teşekkür ettiler... Halbuki benim için ödül gibiydi orada olmak. İyi ki varsınız...iyi ki ben de varım.. iyi ki TAC liyim. Sevgilerimle...

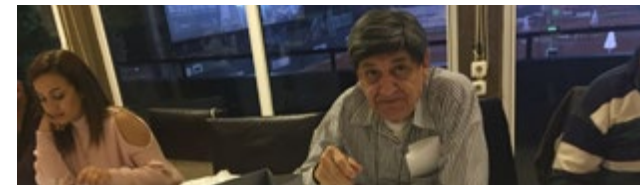

ADANA

MERSİN

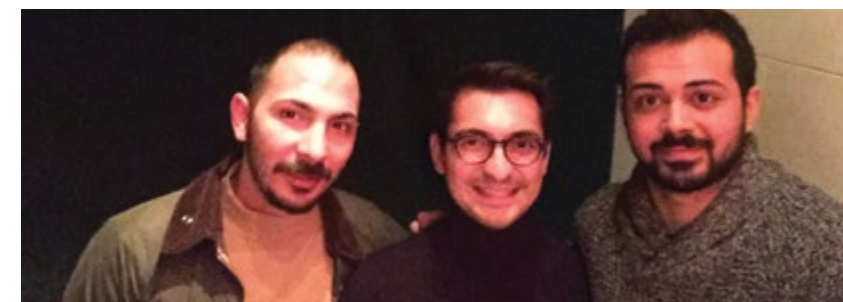
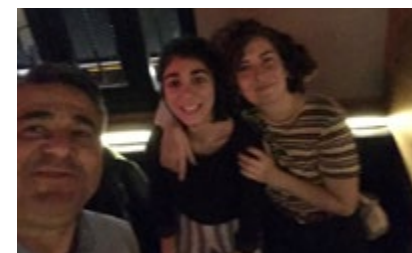
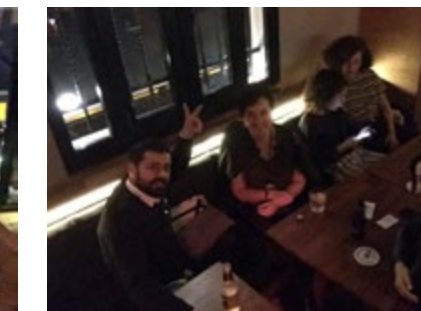
Aralık ayı Mersin Son Cuma buluşmamızı yılbaşı eğlencesi kıvamında yaşamamıza gönderdikleri değerli hediyelerle destek veren mezun ve dostlarımıza teşekkür ediyoruz:

Metin Okyay (TAC '62)
Necdet Özcan (TAC '68)
Adnan Saybaşı (TAC '74)
Selahattin Erten (TAC '84)
Ferhat Gürüz (TAC '95)
Cumali Çetinkaya (TAC '05)
Andaç - Duygu Avşar (TAC '05)
Olcartur (Numan Olcar)
Tenis Kulübü Lokantasını (Veli Kınık)

ANKARA

İSTANBUL

KADIN HAKLARI İÇİN UĞRAŞAN BİR GENÇ TAC'Lİ

TAC '09 Hazal Atay ile Türkiye'de Kadınların Seçme ve Seçilme Hakkını elde etmesiyle ilgili Fransızca olarak kaleme aldığı ve Fransa'da Orient XXI adlı dergide yayınlanan makalesi hakkında konuştuk..

Merhaba Hazal. Seni biraz tanıyarak başlayalım. 2009 mezunusun... TAC'den sonra neler yaptın?

2009'da TAC'den mezun oldum ve sonrasında Galatasaray Üniversitesi'nde Siyaset Bilimi okudum. Daha sonra Paris Siyaset Bilimi Enstitüsü'nde yüksek lisansımı yaptım ve şimdi de Karşılaştırmalı Siyaset alanında doktoramı yapıyorum.

Şu an Fransa'da doktorana devam ediyorsun. Daha ilerisi için planların nedir? Fransa'da kalmak ya da Türkiye'ye dönmek ile ilgili düşüncelerin var mı?

Ben hep akademik kariyer yapmak istiyordum, adımlarımı da bu yönde attım. Doktoramı bitirdikten sonra da akademide kalmak istiyorum.

Türkiye'ye dönmek kesinlikle planlarım arasında var; ama belki dönmeden bir süre daha Fransa'da ya da Avrupa'nın başka ülkelerinde çalışma deneyimi edinmek faydalı olacaktır diye düşünüyorum.

Zaten en başında akademide olmayı Türkiye'deki öğrencilerin eğitim ve öğrenimine katkı sağlamak için istemiştim, umarım yolumu bu şekilde çizebilirim.

Geçtiğimiz günlerde Fransızca yazdığın bir makalen Fransa'da Orient XXI adlı dergide yayımlandı. Daha sonra İngilizce'ye çevrilerek de yayımlandı. Bize biraz anlatır mısın bu makalenizi?

Ben kadınların siyasete katılımı üzerine çalışıyorum, yazdığım makaleyi de Türkiye'de kadınların seçme ve seçilme hakkını kazandığı 5 Aralık 1934 tarihini anmak için yazdım. Türk kadınları, Fransız kadınlarından tam 10 sene önce seçme ve seçilme hakkını kazanmış!

Resmi tarih, Türkiye'de kadınlara “verilen” hakların yönetici liderler tarafından verildiğini anlatır. Oysa ki, Türkiye'de 1920'lerin sonunda kadınların ve başlıca figür olarak Nezihe

Muhittin'in başını çektiği ve kadınlara politik haklar verilmesi gerektiğini savunan bir sufrajyet hareketi var. Bu hareket bir siyasal parti kurmaya çalışsa da, bu talepleri reddeliyor ve sonra faaliyetlerine Türk Kadınlar Birliği olarak devam ediyorlar.

Türk sufrajyetleri dünya kadın hareketiyle de işbirliği içinde. Mektuplaşıyorlar ve birbirlerinin mektuplarını çevirerek diğer kadınlarla mücadelelerindeki gelişmeleri paylaşıyorlar.

Daha sonra, 1934'te kadınlara seçme ve seçilme hakkının verilmesinin ardından, 1935 yılında düzenlenen Dünya Sufrajyet Birliği 12. toplantısını da İstanbul Yıldız Sarayı'nda yapıyor. Toplantıda kadınlar dünya ülkeleri için barış, kadınlar için özgürlük çağrısında bulunuyorlar ve Atatürk'e teşekkür telgrafı çekiyorlar.

Makalede biraz bu tarihsel gelişime değindim ve kadınların bu hakka erişiminden 83 yıl sonraki durumu ele aldım. Durum maalesef hiç iç açıcı değil. Türkiye'de 2007'ye kadar kadınların mecliste temsil oranı %5'in altında-ki bu oran 1935 yılında ilk defa kadınların parlamentoya girdiği seçimlerdeki tesmil oranından bile düşük. 2007'ye kadar 1935'te olduğumuz yere gelememiştir. Dahası, kadınlar şuan mecliste %14,7 oranında temsil ediliyor. Bu oran hem dünya ortalamasının altında, hem de Avrupalı ve hatta Arap devletlerin oranından bile düşük! Buna ek olarak, kadınların oranı yönetici kadrolarda daha da azalıyor.

Yani Türkiye'de bıyıklı siyaset hüküm sürüyor ve kadınların siyasete katılması mümkün olsa da, siyaset arenasını onlarla eşit paylaşılıyor.

Peki sana hem konuyla hem de okulla ilgili bir soru. Okuldaki Öğrenci Birliği seçimleri ile ilgili fikrin nedir? Bizde biliyorsun “Student Council başkanı kız olmaz” diye bir görüş

hakimdir. Eskiden sırf erkek okulu olduğu için zaten başka türlü de mümkün değildi ama kızların alınmasından sonra bile bu gelenek devam etti. Benim bildiğim Council Başkanı bir kız yok. Bununla ilgili düşüncelerin nedir? TAC'de de bıyıklı hakimiyeti sürüyor mu?

TAC'de bu anlamda hem umut verici, hem de sorunlu meseleler var. Örneğin, her zaman sayıları eşit olmasa da, dönem abi ve ablalarının olması aslında biz farkında olmasak da en azından ben o zaman değildim!- bir anlamda eşit temsiliyeti yansıtır. Buna rağmen, TAC'de yine de erkek bir kültür hakim; okulun tarihi göz önüne alınınca, bunu çok garipse-memek gerek. Bunları söylerken aklıma özellikle ayıbol geliyor ve ayıbol oynanırken biz kızların köşeye çekilişi... Elbette bunlar gelenek ve anlamak lazım; ama TAC artık sadece erkeklerin değil. Neden bizim de geleneklerimiz olmasın, ya da birlikte oynadığımız başka oyunlar bulmayalım? -Bir de netleştirmek adına söyleyeyim, şahsen ben ayıbolu korkutucu bulur ve katılmak istemezdim. Bu örnek, ayıbol oynamanın içimde kalması gibi de anlaşılmasın -

Tüm bu erkek kültüre rağmen, bence TAC görece eşit imkanların sunulduğu bir okul. Yine de TAC'de de temsiliyet hiyerarşisi yükseldikçe kız öğrenciler azalıyor, student council örneği de tam buna uygun. Öte yandan, şimdi okul müdürümüz Günseli Hoca! Belki Günseli Hoca'nın varlığı, bir şeylerin değişmesi gerektiğinin işaretidir. Bir kız öğrenci neden Council Başkanı olmasın?

TAC'de okumuş olmak eminim bir kadın için, özgür düşünme-bilme alanı sağlaması, farklı fikirlere, bakış açılara sahip olma ve sosyal bir çok yönünü geliştirebilme adına büyük fırsat. Belki bir çok kızımız okurken farketmiyor olabilir ama TAC'den ayrılınca buranın farkını daha iyi anlayabiliyorlardır. Yanlış mı düşünüyorum?

Kesinlikle! Bence TAC'nin kız veya erkek bireyi güçlendiren, inisiyatif almayı ve karar vermeyi destekleyen bir yapısı var. Kulüplerde faaliyet göstermek, yurtdışına seyahat etmek, topluluk önünde konuşmak, projeler yürütmek, kardeşlerimize ilişkin sorumluluk almak, vs. bunların hepsi bizi hayata çok güzel hazırlamış. TAC dışındaki dünya maalesef böyle değil. Ben üniversiteyi Galatasaray'da okurken, hep sanki sanki TAC benim üniversitemmiş de, Galatasaray daha bir lise gibiymiş gibi gelirdi.

Eğitim hayatım hala devam ediyor; ama girdiğim hiçbir kurumda TAC'deki kadar inisiyatif alma hakkım olmadı. O yüzden buradan kız öğrencilere bir uyarı, dışarıya TAC'den oldukça kötü, hazırlıklı olun! Ama TAC sizleri tüm bunlara hazırlıyor, o yüzden korkulacak bir şey de yok!

TAC'nin sana kattığını düşündüğün özellikler var mı?

Elbette çok var. TAC sayesinde inisiyatif alabilen biri oldum diyebilirim. Bundan kastım fikir üretmek, bunu projeleştirmek ve uygulamaya ge-

çirmek. Biz düzenlediğimiz festivallerden tutun, katıldığımız kulüp etkinliklerine kadar bunların provasını yapıyorduk aslında. Ve yaptıkça da öğreniyorduk. Bu tarz şeyler üniversitede öğrenilmiyor, ya da en azından benim deneyimim böyle oldu.

Bunların hepsi benim için akademide ve eminim ki birçok arkadaşım için iş hayatında çok faydalı oldular.

Bunları erken yaşta öğrendiğimiz için bizler TAC'liler olarak hayata birkaç adım önden başlıyoruz aslında.

Peki bu konuya, yani kadın hakları konusuna ilgin ne zaman başladı? Seni bu yönde düşünmeye iten ne oldu?

Kadın hakları konusuna ilgin lise yıllarımda başladı. Belki de bize lisede tanınan geniş düşünme serbestliğinin bir sonucudur bu da. Üniversitede ise bu konuda daha fazla okuma imkanı edindim. Sanıyorum son olarak Türkiye'deki gelişmeler de beni bu alanda çalışmaya itti. Daha önce de belirttim, Türkiye kadın temsiliinde Arap ülkelerinin dahi gerisinde! Kadınlar toplumda görünür olsalar da, hala sistematik olarak bazı alanlardan dışlanıyorlar. Ben de bir kadın olarak bu meseleler üzerine çalışma sorumluluğu hissettim.

Okuldayken hangi kulüplere üyeydin?

Okuldayken bir süre drama kulübüneydim, sonrasında tarih kulübüne girdim. Tarih Kulübü'nde Orhan Hoca'yla yaptığımız sözlü tarih çalışmalarından çok keyif almıştım. Daha sonra üniversitede de sözlü tarih çalışmalarına devam ettim; Ermenistan'da ve Yunanistan'da tarih, kimlik ve aidiyet üzerine sözlü tarih çalışmaları yaptım. Ermenistan'daki çalışma bir yayın ve belgeye dönüştü, Yunanistan'daki çalışmalar ise bir sergi kapsamındaydı. Yani kulüplerde başladığımız bazı şeylere, sonra da devam ettim.

Dönem arkadaşlarıyla görüşüyor musunuz? Avrupa'da çeşitli ülke ve şehirlerde mezunlarımız var. Onlarla bir araya gelecek bir organizasyon düşünmelisiniz bence..

Amerika'ya gidenler ya da Türkiye'de kalanlar haliyle daha sık görüşüyorlar. Ben de uzaktan da olsa, hem dönemimden hem de alt dönemlerden arkadaşlarımla görüşmeye çalışıyorum. Ama belki de artık Avrupa'da da mezunlarımızı bir araya getirecek bir organizasyon düşünebiliriz, üstelik buralarda ulaşım Amerika'dan daha kolay!

Son olarak TAC Camiasına (mezunlara ya da okuyan kardeşlerine) iletmek istediğin mesajların var mı?

TAC camiasında çok güçlü ablalarım ve kız kardeşlerim olduğunu biliyorum, sanıyorum TAC'yi de daha eşitlikçi bir yer yapmak ve toplumsal cinsiyet duyarlılığını akademik kadrodan tutun da öğrencilere ve hatta velilere kadar yolu TAC'den geçen herkese kazandırmak onların-bizlerin-elinde. En önemlisi de bu tarz kazanımların kaybolmaması adına kurumsallaşması gerekiyor, bu konuda da okul idaresine de büyük rol düşüyor.

TAC'65 Prof. Dr. Sinan BAYRAKTAROĞLU okulundaydı

Prof. Dr. Sinan Bayraktaroğlu, öğrencisi olup 1965 yılında mezun olarak ayrıldığı okuluna uzun yıllar sonra, 24 Ekim/2017 tarihinde gelip TAC öğretmenlerinin Profesyonel Gelişim Gününde, bizlere “Ana Dil ve Yabancı Dil Eğitimi” üzerine konferans verdi.

Cambridge Üniversitesi eski öğretim üyesi olan Prof. Sinan Bayraktaroğlu'nun ülkemizde çok önemli dil bilim çalışmaları gerçekleştirdiğini ve bunun için de 2000 yılında, Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel tarafından Türkiye Cumhuriyeti Devlet Üstün Hizmet Madalyası ile ödüllendirildi.

Bayraktaroğlu TAC'deki konferansında; bağımsız öğrenme ve öğrenmeyi öğretme, öğrenim gereksinim ve hedeflerini çözümleme, öğrenim kaynaklarının hazırlanması, geliştirilmesi ve yönetimi, yabancı dil ve ana dil öğrenimi üzerine açıklamalarda bulunup bu konularla ilgili görüşlerini ortaya koydu. Ayrıca, Türk ve İngiliz eğitimi-deki son gelişmeler ve sorunlar üzerine açıklamalarda da bulunduktan sonra karşılıklı olarak bu konularla ilgili görüşler belirtildi. Bayraktaroğlu “dil öğrenim becerileri” edinilmesinin önemi üzerine dikkatleri çekti ve TAC'nin yabancı dil eğitimi vermede ülkemizin en köklü okullarından biri olduğunu ve bunu da başarılı bir şekilde yürüttüğünü belirtti.

TAC'65 mezunumuz Sinan Bayraktaroğlu'na öğretmenlerimizle paylaştığı çok değerli bilgiler ve görüşleri için en içten teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Shell
tasıt tanıma
sistemine
üye misiniz?

Depolarınız
Tugla
ile
dolsun

www.senospetrol.com/btsk

MEZUNİYETTEN SONRA BİZLER VE OKULUMUZ

Noyan Sancar (TAC '63) ile Söyleşi

Uzun zamandır sınıf arkadaşım Noyan Sancar'la Biz Letter için bir söyleşi yapmayı tasarlıyordum. Zira Noyan arkadaşımın TAC'nin simgesi olan Stickler binamızın iç kısmının baştan başa yenilenerek sağlamlaştırılmasına verdiği değerli katkıların camiamızca bilinmesini arzu ediyordum. Tarihi Stickler binamızın hemen doğusuna bakan, eskiden çıtır fabrikası olan mekana modern şahane bir eğitim kompleksi kazandırılmasında da değerli emekleri olan Noyan, örnek bir TAC mezunumuzdur.

Buyurun Noyan arkadaşım ile yaptığım söyleşiye:

Sevgili Noyan TAC mezuniyetinizden sonraki yaşamınızı özetler misin?

Okulunu, okul arkadaşlarını, hocalarını seven ve okul geleceği gereği kendilerine “Ağabey” diyen küçük sınıflardaki arkadaşlarını koruyan “Senior”lar olarak 1963 Haziran ayında mezun olduk. Böylece, kendimizi gerçek yaşam ve gelecek kurma mücadelesinin içinde bulduk. O zaman kurslara filan gitmeden girdiğimiz üniversite sınavları sonucunda Robert Kolej Yüksek Okulunda baba mesleğim olan inşaat mühendisliği bölümünü kazandım.

Mezun olunca, planlama mühendisi olarak, çalışmaya başladım. Araya askerlik girdi. Özlediğim okulumuzu ve Tarsus'u 1971 yılında İskenderun'da kıta hizmetimi yaparken izin alıp, motosikletimle gelip ziyaret ettim. Geçen sekiz yılda okulda ve Tarsus'ta birçok gelişmeler olmuştu. Benim için güzel bir anı oldu.

Bundan sonraki dönem yine iş hayatı, hayatımın eşini bulma, Boston'da Çevre Mühendisliği ihtisası, dönüp evlenme, İstanbul'da çalışma, oğlumuz, şirket kurma, ülkemizde ve dış ülkelerde müheahitlik hizmetleri ile 1970 ve 80'li yılların zorlu yaşam ve mesleki mücadelesi ile geçti. Fakat, bütün bu arada okul arkadaşlarımız ve özellikle sınıf arkadaşlarımızla ilişkimizi hep sürdürmeye çalışıyorduk. Ama, nasıl?

İnternet yok; e-posta yok; e-grup hiç yok; cep telefonu hiç yok. Peki nasıl? Mezunlar Derneğimizin Bülteni var; telgraf var, mektup zinciri var; ev telefonu var. Bir de baktık ki yıl 1987 olmuş, bizim neslin mezuniyeti 20 yılı geçmiş! İstanbul'daki TAC'lileri gaza getirdik ve Mezunlar Derneğimizin İstanbul Şubesini kurduk. Önce Levent'te sonra Fenerbahçe'de Mezunlar Lokaliz, “The Club” açıldı. Benim okulumuzla ve SEV ile ilk bağlantılarım bu dernek şubesi çalışmalarımız sırasında oldu. Ondan sonra hiç kesilmedi.

Ertesi yıl, 1988 bizim mezuniyetimizin 25. Yılı idi. Birçok arkadaşımızın bizleri gayrete getirmesi ve toparlaması ile, nüfus ağırlığının daha yoğun olduğu Ankara ile İstanbul'un yarı yolu gibi olan Bolu, Abant'ta, ailelerimizle birlikte bir araya geldik. Keyifli bir hafta sonu idi. Hasret giderdik. Eşler ve çocuklar kaynaştılar. Ondan sonra bu buluşmaları ülkemizin birçok yerinde hemen her yıl gerçekleştirdik ve halen de devam ediyoruz. Bu yıl da mezuniyetimizin 55. Yılında okulu-

muздaki Reunion'da buluşacağız.

Abant buluşmasında bir sorunumuzu ben gündeme getirdim: Biz 1963 sınıfı olarak mezuniyet törenine katılmamıştık. Acaba şimdi katılabilir mi idik?

Yıllar geçince bu konunun ayrıntılarını unutmuş veya yanlış öğrenmiş olanlar olabilir. Törene neden katılmadığınızı biraz olsun hatırlatır mısın?

Bizler sınıf olarak mezuniyet töreni yaşamamıştık. Nedeni, orta kısımdaki bir yöneticinin öğrencilerini cezalandırma yöntemine itiraz etmemiz ve ciddiye alınmayınca da protesto için yatılılar olarak gece yatakhane de gürültü – sadece gürültü yapmamızdı. Bu nedenle, yatılılar olarak disiplin kuruluna çıktık ve uzaklaştırma cezaları aldık. Bu duruma tepki olarak mezuniyet törenini istemedik.

(Bu arada şu özel notu eklemek istiyorum: Bizim sebep olduğumuz protesto vakası küçük sınıflardaki kardeşlerimizi koruma amaçlı olduğu halde yıllar içinde okulda tam tersine algılanıp “ağabeylik -ablalık” hegemonyasının okulun bir geleneği olduğu söylentisine yol açmış. Bu husus okulda bizzat bana da öğrenciler tarafından söylendi.)

Mezuniyet törenine katılmama kararımızda gelince, kanımca, bu pek de uygun olmamıştı. Okulumuz öğrencisi ile, öğretmenleri ile yedi yıldır bizim yuvamız olmuştu. Veda etmeden gitmek olmazdı. Acaba şimdi okulumuzda bir mezuniyet törenine sembolik olarak katılabilir mi idik?

Daha sonraki yıllık buluşmalarımızda da gündeme gelen bu dileğimiz sınıf arkadaşlarımızdan o zaman dernek başkanı olan Akar Burduroğlu ve Tarsus'lu olan Aykut Toros ile Erdoğan Kaynak hocanın girişimleri ile 2000 yılındaki mezuniyet töreninde gerçekleşti ve bizler için büyük mutluluk oldu. Öte yandan, bu olayın ve bu yılın şahsen benim için bambaşka bir önemi daha vardı: Kişisel olarak ve şirketim olarak ciddi katkımız olmuş olan Stickler Hall Yenileme planlaması ve takip eden inşaatı bu törenden önce tamamlanmıştı.

Bu çalışmaların ne zaman ve nasıl gerçekleşti, anlatır mısın?

1997 yılında, Proje Direktörü olduğum uluslararası mühendislik vakfı Arup'un Türkiye şirketi olarak Çukurova Grubunun ve Yapı Kredi Bankasının önemli projelerinin mühendislik ve inşaat yönetimi hizmetlerini yürütmekte idim. Hem lisemizden, hem de üniversiteden okul arkadaşımız ve de işverenimiz YKB Genel Müdürü Burhan Karaçam (TAC '66) Stickler Hall'ın restorasyon ihtiyacından bahsetti ve bu projeyi desteklememizi rica etti. Tabii ki çok heyecanlandım ve SEV ile temasa geçtim.

Vakıf Başkanı Tamer Şahinbaş ağabeyimiz, Vakıf Mimar Seda Gözübüyük ve diğer vakıf ve okulumuz yetkilileri bize destek oldular. Mühendislik ve mimarlık hizmetlerini planladık. Mimarlık tasarım hizmetlerini Talas mezunu olan Y. Mimar Bican Tuğberk üstlendi.

Bu oldukça büyük, kapsamlı ve çok sayıda mühendisin katılımını gerektiren maliyetli bir proje idi. Uluslararası Arup Vakfının eğitim hizmetlerine katkı fonunu ikna edip katkı aldık ve böylece okulumuza

bu projede çok daha düşük maliyetle hizmet edebilme şansı elde ettik. 1998 yılı Nisan ayında tasarım ve ihale çalışmalarımız tamamlandı ve Par İnşaat Ltd. görevi üstlendi. Yapım işleri 2000 yılında, bizim keş ettiğimiz törenden kısa bir zaman önce tamamlandı. Okulumuza birçok değerli hizmetleri olan '63 sınıfı arkadaşlarımızın yanı sıra ben de naçizane bir destek sağlayabilmişim.

O günlerde bir küçük üzüntüm vardı: Artık proje bitiyor, inşaat tamamlanıyor, böylece benim inşaat toplantıları vb. nedenlerle okula gelip o havayı soluma fırsatım kalmıyordu. 2000 yılı başlarında SEV'den hala gururla sakladığım bir mektup aldım. Vakfın İnşaat Komitesi üyeliğine seçildiğim bildiriliyordu.

O zaman bu gönüllü hizmetin devam edegeldi mi?

Elbette, ve büyük keyifle, birçok projeye katılma ve destek verme fırsatım oldu. SEV'in İstanbul'daki Üsküdar, Beylerbeyi, Çamlıca, Nişantepe vb. okullarının binalarının planlama, yapım, yenileme, güçlendirme çalışmalarına, destek verdim. İnşaat komitesinin projelerinde kullanılmak üzere çok sayıda mimarlık ve mühendislik hizmetleri ile ilgili teknik şartnameler ve standartlardan oluşan bir arşiv oluşturulmasını sağladım. Komitenin uygun profesyonel kadrolaşmasına da katkımdı.

Bunların yanı sıra, benim için en önemli çalışmam Yeni Talas Kampüsümüzün planlama, mimar seçimi, şartnameler ve ihale evrakı, tasarım ve yapımına destek verebilmem olmuştur. SEV İnşaat Komitesine destek veren değerli mezunlarımızdan olan ülkemizin önemli mimarlarından oluşan seçici kurulun belirlediği Erginoğlu-Çalışlar Mimarlık görevlendirilmiştir. 2009 yılında başlayan çalışmalar 2012 yılında kampüsün hizmete girmesi ile tamamlanmıştır.

Bu arada daha inşaat başlamadan Erginoğlu - Çalışlar Mimarlık'ın tasarımı **12. Ulusal Mimarlık Sergisi ve Ödülleri “Proje Dalı” Başarı Ödülü sahibi** olmuştur. Takip eden yıllarda bu başarı devam etmiş, 2015 yılında **Dünya Mimarlık Festivali (WAF), Eğitim Yapıları Kategorisinde Finalist**, 2016 yılında **15. Ulusal Mimarlık Sergisi ve Ödülleri, Yapı Dalı, Başarı Ödülü, son olarak da 2017 yılında uluslararası EU Mies Award, yarışmasında Ödüle Aday** olmuştur.

Bunların yanı sıra, 2016 yılında ismi Yeni Talas Kampüsü olarak düzenlenen bu güzide tesisimiz American Board Vakfı tarafından Dünyadaki Board Okulları Arasında En Güzel

Kampüs olarak seçilmiştir. Kanımca okulumuz Stickler Hall projesi ile 20. Yüzyılda, ısıtma- havalandırması ve bilgisayar altyapısı ve de yatılılık tesisleri ile çıkması gereken seviyeye ulaşmıştır. Yeni Talas Kampüsü ile de 21.Yüzyılın gereklerini göğüsleyebilecek durumdadır.

SEV 'de gönüllü görevin devam ediyor mu?

Bugün artık bu gönüllü SEV görevim devam etmemektedir. Bu gururu başka ar-

kadaşlarımızın da yaşamak haklarıdır. Fakat, hali hazırda bu görevi üstlenmiş olan arkadaşım Semih Bilgin (TAC '68) biliyor ki o veya SEV yönetimi gerekli gördüğü anda, bir telefon kadar yakın ve de motosikletimle köprüyü geçip çabucak yardıma gelebilecek kadarcık uzağım!

Son sözüm olarak, bana verdiğiniz bu güzel sohbet fırsatı için çok teşekkür ediyorum. Bu arada görüşmemizde 55 yıl, 30 yıl, 20 yıl, 10 yıl gerilerde kalmış benim için önem ifade eden olaylardan bahsettim. Çoğu okulumuz için mücadeleler de içeren bu çalışmalarda birlikte olduğum bazı arkadaşları da zikrettim. Genelde başarılı sayılabilecek bu çalışmalarda aslında aldığım destek çok daha fazla idi. İsmi belirtmediğim veya yanlış belirttiğim arkadaşlar olursa, beni affetsinler. Ne de olsa bu bilgi-saymaz'ın hard-diski 74 yıllık oldu (!) Hepinize sevgiler.

Sevgili Noyan, hem bizi Stickler mabedimizin yenilenme çalışmalarını bilgilendirdiğin için, hem de yıllar öncesi anılarımızı tazelediğin için teşekkür ediyorum. Nadire hayat arkadaşınla ve oğlun, gelinin ve torunun ile mutlu sağlıklı yaş almalar diliyorum. İyi ki varsın.

Geçen sene ilk defa SEVConnect şemsiyesi altında katıldığımız ve TAC Master Atletizm takımının kurulmasına vesile olan İstanbul Maratonunun ikincisine yine çok büyük bir ekiple katıldık. TAC Master Atletizm takımımıza geçen sene beri katılan TAC mezun, eş ve dostlarımızla yaklaşık 50 kişi civarında bir takımla 13 Kasım sabahı erkenden Boğaz Köprüsünün Anadolu yakasında buluştuk. Sabahın karanlıkla gelen soğuğu ve hafif çiseleyen yağmur, koşu saati yaklaştıkça geride kaldı. Parçalı bulutlu ama güzel bir günün sabahında köprü girişinde 'selfie'lerimizi çekildikten; Üsküdar, İzmir ve Sağlık ve Eğitim Vakfından da katılımcılarla SEVConnect ailesi olarak grup fotoğrafımızı da aldıktan sonra herkes kendi kategorisinin başlama noktasına gitmek üzere ayrıldı. Aramızda her kategoride – Halk Koşusu, 10K, 15K ve 42K - ve her niyetle – zaman tutturmak için, spor yapmış olmak için

ya da sadece büyük bir grupla beraber bu tür bir etkinlikte yer almış olmanın keyfini yaşamış olmak için – katılanlar vardı. Kimisini start verildikten sonra ancak bitişte gördük, kimisiyle ise ara ara yarış süresince çeşitli noktalarda karşılaştık. Güzel bir günde, İstanbul'un en güzel noktalarının koşarak/ yürüyerek geçmenin keyfi anlatılamaz. Normalde arabadan geçilmeyen caddeler, o günün sabahı rengarenk kıyafetleriyle her türlü sporu seven insanı bir arada güzel bir enerjide buluşturdu yine.

Koşu bittikten sonra ekip ile beraber Karaköy'deki buluşma noktamıza giderek yine koşu sonrası ritüelimizi gerçekleştirmeyi unutmadık. Madalyalarımız boynumuzda Karaköy'deki buluşma yerimizde koşu sonrası karbonhidratlarımızı alarak mavramızı attık. Bir maraton koşusunu daha böylece ekip olarak bitirmiş olduk. Darısı nicelerine. Sizleri de aramızda görmek isteriz...

3. MERSİN MARATONU

3 Aralık 2017 günü üçüncüsü düzenlenen uluslararası Mersin Maratonu'nda TAC Master Atletizm ekibimiz ve TAC Spor Kulübümüz de katıldı. Mezunlar, eşleri, TAC dostları, Okul idare ve öğretmenlerinin yanı sıra TAC Spor Kulübü Sporcuları 5 ve 15 km'lik parkurlarda koşarak yarışı tamamladılar. Herkesin kendi ritminde zamana ya da rakibe karşı değil, TAC ruhuna yakışan bir neşe ve keyifle tamamladığı yarışın ardından '95 mezunumuz Evren Levent'in ortağı olduğu Leman Kafe'de After-Race birası içildi. Sonra da bir grup Ulaş Bayraktar '93 ve arkadaşlarının bu sene açtığı Kültürhane'yi ziyaret ettiler. Yakılan kalorilerin geri kazanılmasının ardından, Adana ve bir süreden sonra yeniden yapılmaya başlanacak Tarsus yarışında bu birlikteliği tekrar etmek için sözleşerek ayrıldılar.

VIYANA'da TUR REHBERİMİZ “TAC ‘86 ELVAN YAZMACI’yla Buluştuk”

Dünyayı dolaşan bir sokak çalgıcısı olup, kemanımla size bir ses verebilseydim eğer, ‘Kimler geldi, kimler geçti’ şarkısını çalmak için herhalde Viyana’ya giderdim. Zira Havva soyunun yeryüzündeki milyonlarca yıllık serüveninde ve binlerce yıllık uygarlık tarihinde mütevazı bir soluğa denk gelen bir asır kadar önce dünyanın dördüncü büyük kenti olan Viyana, Orta Avrupa’da neredeyse dokuz asır hükmünü süren Habsburg Hanedanı’nın kalbi olarak çeşitli çağlarda ev sahipliği yaptığı sıra dışı isimlerin sıra dışı öyküleriyle, bu aranjmanı ziyadesiyle hak eden bir mahzun ısıltılar başkentidir.

Kim bilir, belki de Osmanlı’nın Stalingrad’ı olduğu için tarihin sayfalarında hem batılı, hem doğulu ve aynı zamanda ne doğulu, ne batılı bir başkent olan Viyana, buradan bakarsan Batı Avrupa’nın doğu kapısı, şuradan bakarsan Doğu Avrupa’nın batı kapısı gibi gelir göze.

Bir Türk’e Avusturyalılar, bir Avusturyalı’ya da Türkler deyince maalesef hala ilk akla gelen sözcüklerden biri “kuşatma”dır. Osmanlı ordusu tarafından ilk olarak 1529’da, sonra bir kez de 1683’te kuşatılan Viyana zapt edilememiş, Osmanlı’nın Avrupa’daki ilerleyişi de böylece son bulmuştur. O günlerde musibet olarak anıl-sa da, Türklerin arkalarında bıraktığı çuvallar sayesinde Avrupa’nın kahveyle tanışması, kuşatma sözcüğüyle gerilen sınırları ihtimal biraz yatıştıracaktır.

Toplam nüfusu on milyonu bulmayan Avusturya’da, banliyöler de hesaba katılırsa yaklaşık her üç kişiden biri Viyana’da oturmaktadır. Günümüzde Almanca konuşulan şehirler içinde Berlin’den sonra ikinci büyük merkezdir. Yaşam kalitesi temelinde son yirmi yılda defalarca dünyanın en yaşanılır birkaç şehri arasında yer almıştır (Avrupa’da 1.). Fransız Devrimi’ni izleyen Napolyon Savaşları sonrası Avrupa’da sınırların ve güç dengelerinin netleştiği ünlü Viyana Kongresi geleneğinden gelen kent, uluslararası kongre ve etkinlik alanında belli başlı adreslerdendir hala (2005-10 arası dünyada 1., bugün Singapur’la Brüksel’in ardından 3.). Ekonomik açıdan Avrupa ortalamasının epey önünde olan Viyana özellikle BT, sağlık ve ilaç sektörlerinde arge odaklı çok sayıda yatırıma ev sahipliği yapmaktadır. Tarım sektöründe ise şehri çevreleyen tepelerdeki şarap bağları öne

çıkar. Çoğu ülkeden farklı olarak büyük kısmı devlete değil şahıslara ait olan geniş ormanlar, kâğıt sanayiinde doğal rekabet avantajı sunar. Enerji, turizm ve eğitim sektörlerinde de başarılı olmakla birlikte Viyana’nın alamet-i farikası elbette endüstriyel ya da ekonomik değil, kültürel zenginliğidir.

Klasik müzikle valsın tartışmasız başkenti Viyana Schubert ve Strauss gibi fevkalade isimleri dünya kültürüne kazandırmakla kalmamış, klasik müziğin tanrılarında Beethoven, Brahms, Mahler, Liszt, Mozart ve Haydn’a da uzun yıllar yuva olmuştur. Kentte her gün düzenlenen balolarda akşam dokuzdan sabah beşlere dek dans edilirken hem bu büyük ustaların hem de yaşamın hakkı verilir. Yakın döneme Klimt ve Schiele gibi ressamlarla damga vuran şehirde, yine resim ve mimari alanındaki eserleriyle tanınan Hundertwasser’ın “eğri büğrü evi” de yaygın uğrak yerlerindendir. Sanatsal zenginliklerinin zirvesini ise, şehrin sayısız müzesinde sürekli olarak meraklılarını bekleyen, şahıslara ve ailelere ait özel koleksiyonlar oluşturur.

Viyana yalnız Kültür Şehri olarak değil, psikoloji biliminin önde gelen ismi ve psikanalizin babası Freud sağ olsun, Hayaller Şehri olarak da anılmaktadır. Ayrıca felsefede Wittgenstein ve Karl Popper ile ekonomide neoliberalizmin yılmaz savunucusu Hayek de dünya çapında akademik ekollerini etkilemiş Viyanalılarıdır.

Peki, Hayaller Şehri’nde doğan bir fizikçi olsanız ne ile iştigal ederdiniz? Kedili bir düşünce deneyine ne dersiniz? Artık kuantum mekaniğinin en popüler deneyi sayılan Schrödinger’in Kedisi, gözlemlenmeyen nesnelerin ve durumların varlığını tartışmaya açıyor. İçine bakılana dek kutudaki kedi ne ölü ne de diri denebiliyor! Gözlemlemekle onun ölü ya da diri olduğu olasılığı gerçek kılan siz oluyorsunuz. Bir başka deyişle, kutunun içine bakarak, kedinin ölü ya da diri olduğu dünyada olmayı seçiyorsunuz. Bu deney, Heisenberg’in, adını her ortaokul çocuğunun duyduğu ama kendisini bugüne dek hiçbir bilim adamının görmediği elektronun biz bakarken ne yaptığını biraz bilebileceğimiz, bakmazken ne yaptığı hakkında ise en ufak fikrimiz olamayacağı tezini açıklayan en güzel örnek. Anlamadıysanız üzülme, kuantum mekaniğinin piri Feynman ne demişti: “Kuantum mekaniğini anladığınızı düşünüyorsanız, kuantum mekaniğini anlamamışsınız demektir!”

Schrödinger’den başka, yine kuantum fiziğiyle ilgilenen Wolfgang Pauli, ünlü Doppler Etkisi ile anılan Christian Doppler ve (her iki anlamda) kaba bir tahminle orta yaşlıların süpersonik deneylerden, gençlerinse traş bıçaklarından tanıdığı Mach da bilim serüvenimize Viyana’nın katkısının öznelereindir.

İhtimal sıcaklığı unutulmamıştır, bugün artık tatlı anılarda kalan Mezunlar Derneği İstanbul Lokali doksanlı yılların başında Levent’ten ilkin Fenerbahçe’ye, oradan da Kalamış’a taşındı. Hafızamda Levent ve Kalamış daha çok yemek kültürüyle öne çıkarken, Fenerbahçe’yi canlı müzikle, sahne-siyle, bariyle hatırlarım. Hafıza nisyan ile malul, doğru da, eskileri anlatırken bire üç eklemek de ne oluyor, denme riskine rağmen, Fenerbahçe’nin sabahlara dek çınladığı o hafta sonlarında ben sahnede Mavi Sakal’ı, henüz şöhret olmamış Teoman’ı, eski-yeni Echo elemanlarını anımsarım. Akşam ne kadar erken giderseniz gidin, dükkânı açıyormuşçasına hep orada karşınıza çıkan ‘87 lıter Baykal’ı da tam bu satırda, a hakikaten ya, diyerek ananlar nasıl gülümsemenin şimdi? Lokalin demirbaşı ise şef garson Özdemir abi idi. Pes, Viyana’yı anlatıyordun, Özdemir abiye nasıl geldin

arkadaş, demeyin. Yemekte yirmi kişi masadasınız, siparişleri alırken Özdemir abi 2-3 kişide bir Viyana şnitzel, Viyana şnitzel diye kafa sallardı. Galiba, hoş geldiniz’den sonra en çok telaffuz ettiği iki kelime Viyana şnitzeldi. Viyana’daki Figlmüller’in şnitzeli on numara ise Club’ın şnitzeli de dokuz numara vardı bence. Yoktuysa da yıllardan sonra Özdemir abiyi andık, şnitzel bahane diyelim.

Viyana gastronomisinde şnitzelden, kültüründe de müzelerden daha önemsiz olmayan ünlü kafelere değinmeden geçmek olmaz. Viyana’nın ‘kahve kültürü’ bizimkinden epey farklıdır. Seksenlerde bilardo sayesinde belki biraz yakınlıktı bu ikisi birbirine ama sonra bilgisayarlar çıkıp da mertlik bozulunca yine ayrıldı yollar. Viyana kafelerinde tek bir kahve söyleyip yedi saat oturmanız kimseyi ilgilendirmez. Köşede saatlerce gazete okuyan, sonra romanını yazan biri dikkat dahi çekmez. İsmi, ‘4 Kuvvet’ yıllarında Avusturyalıların avam kaçma sebebiyle içeri alınmadığı Sacher otelinden alan pasta, kahveyle sık sipariş edilir. Bu tip sanatçı kafeleri içinde en ünlüsü Hawelka’dır. İsterseniz üstüne bira da söylersiniz. Seneye alacağınız kitabın arka kapağında göreceğiniz adamı gözünüz bir yerden ısıracak hani belki. İşte oydu ya Hu, o köşedeki.

Rivayete göre Türk ordusundan şans eseri ‘ithal edilen’

kahvenin asırlar sonra buluştuğu Avusturyalı aydın ordusu zamanla kafe edebiyatçıları olarak anılagelir. Bunların en ünlüleri olan, ülkemizde kitleleri “Yıldızın parladığı anlar” kitabıyla fetheden Stefan Zweig nispeten daha az bilinen “Satranç” adlı kısa romanının arka planında, Nazi işgalinde tecritle terbiye edilen bir aydının trajedisini ele alır. Kilisenin ve yerli asil-zengin sınıfının mali kayıtlarını paylaşmaya yanaşmayan Dr. B, ceza olarak bedensel değil ama zihinsel bir işkenceye maruz bırakılır. Penceresiz bir odada aylar boyunca, okuyacak tek bir yayın, konuşacak bir Allah’ın kulu, en ufak bir iletişim olanağı dahi sunulmayarak kültürel anlamda adeta çarmıha gerilen roman kahramanı bir gün bir gardiyandan aşırıldığı satranç kitabındaki oyunları ezberleyerek ve taşsız-tahtasız oynayarak, sadece dünya satranç şampiyonuna kafa tutacak büyükustalığa değil, şizofreni deryalarına da yelken açmıştır. Bu eserde de ima edildiği üzere, Nazi iktidarı Almanya ve Avusturya’da sayısız insanı düşman bilip imha etmiştir. Kimilerine kavraması güç gelse de, kendisine rakip gördüğü ırkçı Avusturya milliyetçileri de mesela buna dâhildir.

Naziler yenildikten sonra Viyana’nın idaresini, 4 Kuvvet tabir edilen ABD, Rusya, İngiltere ve Fransa’dan oluşan bir yönetim üstlenir. Şehrin çeşitli semtlerinin kontrolü bu dört ülkeye dağıtılır, en önemli konumdaki şehir merkezini de meşhur “bir cipte dört asker” sistemiyle ortak üstlenirler. Bu tuhaf dengeyi de konu alan Graham Greene’in meşhur romanı “Üçüncü Adam” Orson Welles tarafından filme çekilmiş ve kara film janrında ilk kült filmlerden birini oluşturmuştur. Kimi eleştirmenlerce gelmiş geçmiş en iyi İngiliz filmi sayılan Üçüncü Adam, ilaç karaborsası kanalıyla zengin olan bir adamın enselenmemek için yaptığı dâhice planı ve planının altyapısını oluşturan ahlaki çöküntüyü işler. Filmin can alıcı sahnelerinden birinde Viyana’nın sembollerinden olan Prater dönme dolabından aşağıya bakan “Üçüncü Adam”, karınca sürüsüne benzettiği insanlardan merhametini esirgeyişini, adeta aydınlara özgü bir vicdansızlıkla savunur. Askeri hastanelerden çaldığı penisilini seyrelterek piyasaya süren bir vicdanın onulmaz sağlık hasarlarına ve ölüme mahkûm ettiği kitleler için hiç sızlamayışı, niçin, uzmanlarca belki de içinde bulunduğumuz asırda insanın düzeyini yakalayıp geçerek dünyanın kontrolünü ele geçirmesi beklenen yapay zekânın da bize reva göreceği yaklaşımı müjdeliyor olmasın? Sen kendinden esirgediğin insaflı yapay zekâdan mı umarsın karınca? Biz Üçüncü Adam’a geri dönersek, film özellikle sanat çevrelerinde o kadar kült olmuştur ki, Viyana’da filmin çekildiği yerleri gezdirerek ilişkili öyküleri anlatan özel rehberlerin Üçüncü Adam turları neredeyse yetmiş yıl sonra hala rağbet görmektedir.

Talas ve/veya Tarsus’tan selam getirenlere özel rehber de var mı ola diyeceksiniz belki. TAC Avrupa haritasını açtık önümüze, kader rüzgârının Viyana surlarının arkasına attığı iki isme denk geldik. ’69 mezunu Eren Örgü, işini, yuvasını kurduğu Viyana’da uzun süre turizmci yapıtıktan sonra, kente bir saat uzaklıktaki Eisenstadt şehrine taşınmış. Dönem arkadaşı Eser abiyi ve beni kırmayıp Viyana seyahatimizde bizimle buluşmaya gelerek mavramıza katıldı. Bir de, kuşatmada Türklerin otağı kurduğu Kahlenberg’den tutun,

bağ evlerine varana dek gezdiren ’86 Elvan Yazmacı var. Onu hangi rüzgârın Viyana’ya nasıl attığını ve sonrasını da isterseniz kendi kaleminden okuyalım.

KİSMET

Yok, ‘kısmet’ değil; kismet. Almancada da varmış meğer bu kelime, hem de bizdeki anlamıyla. Kimin aklına gelir? TAC’de Miss Barlow’un Almanca elektivinde der, die, das’larla cebellesirken bilinçaltıma da Almanca konuşulan bir memlekete taşınmayı yerleştirmişim kanımca.

Yaşamımızda her şeyi - olayları, insanları, kararlarımızı - kategorize etmek için iyi ya da kötü ikiliğini kullanırız ya, beynimizin kapasitesini bu beyhude arayışta harcarız sıklıkla. Taoist felsefenin de özellikle olayları iyi veya kötü diye ayırmanın yanılsılığı konusundaki bilinen hikâyesine değinerek başlamak istiyorum.

Hani çiftçinin bir tanecik atı kaçar, sonra at bir düzine yaban atı getirerek geri döner, oğlu da yeni atlardan birini evcilleştirirken bacağını kırar, ah vah derken savaş çıkar.

Adamın oğlu kırık bacak yüzünden orduya alınmaz, bu sayede hayatı kurtulur diye gider hikâye.

2006 yılında İstanbul’da düzenini kurmuş; mutlu mesut yaşarken; hayata bakışında iyi ve kötü net bir şekilde belirliken; siz deyin orta yaş krizi ben diyeyim kaderin ağırları sebebiyle bir anda Viyana’ya taşınma kararı aldık. Hoppadanak taşındık. Oturma izni alma, çocuklara okul bulma, yerleşme prosedürleri, ev bulma biraz sancılı ama kısa sürede halloldu. İlk telaş bitti, çocuklar okullarına alıştı, koca işe gitmeye başladı. Dünyaca meşhur Figlmüller şnitzele yanında patates salatasıyla bolca yenildi; Avusturya’ya özel grüner weltliner şaraplar bağ evleri Heuriger’lerde içildi. Konserlere, operalara gidildi, kayak yapmaya Kitzbühl’e çıkıldı. I-ıh. Yalan mı söyleyeyim sarmadı. Her fırsatta kaçtım İstanbul’uma. Hayat kalitesi en yüksek şehirmiş, çeşme suyu dünyanın en kaliteli içme suyuymuş, sosyal devletmiş, çok temizmiş, güvenliymiş umurumda değildi. Donuk aksi tipler, huysuz garsonlar, her yerde karşıma çıkan trafik polisleri iyice sinirimi bozmaya başladı. Hele hele denizin olmayışı...

Yıl oldu 2018. Bugünlere geldik buralarda. Hatta 2011 yılında; boşandıktan sonra önüme gerçek bir kesin dönüş fırsatı çıktı. Dönmedim. Atalarımızın ısrarla almak için uğraştığı şehirde; 1529 akınında Türklerin otağlarının bulunduğu “Süleyman’ın Köyü” semti Salmansdorf’ta güzel komşularım ve dostlarımılayım. Her şeye alışılıyor lafı doğru. Oldum olası edebiyat ve resme merakım vardır. 8 milletten, şen şakrak, muhteşem hatunlardan oluşan kitap kulübüm ve suluboya resim atölyem sayesinde kıyıda köşede sinmiş duran özelliklerimi parlattım. Komşu 7 ülke şehirleri de dâhil olmak üzere fırsat buldukça Viyana dışında da araba ve trenle kısa kaçamaklar, keşifler yaptım. Bir anda buraları sevip benimsemek mümkün değildi tabii. Dönüşüm, kabullenme ve sevmeye yolculuğumdan bahsedeyim biraz.

Sebepler ne olursa olsun her yurt dışına taşınan belli süreçlerden geçiyor. Önce itiraz dönemi. Ben buraya niye geldim ki? O öyle olsaydı, bu böyle olsaydı keşke. Ah şu ne de güzel benim memleketimde; niye öyle yapmıyorlar ki burada da? Pazar günleri de her yer kapalı, eyvah ne yapacağız şimdi biz Pazarları? Ne zor dilmiş bu böyle, grameri de çok fena. Ben bu yaştan sonra nasıl öğreneceğim ki bu dili? Neden EFT yapınca anında diğer hesaba geçmiyor ki bu

kendin ekersin. Yabancılarla tanışmak, arkadaş edinmek için ilk adımı sen atarsın, günlerini doldurmak için her türlü faaliyete balıklama atlırsın. Türk marketlerinin, Türk restoranlarının yerlerini öğrenirsin. Her gördüğün Türk’le muhabbet kurmaya çalışırsın. Falan filan.

yorum; Atelier Rebul’ün ‘İstanbul kokusu’ difüzörünü taşıyorum. Buradan da İstanbul’a gelber muskateller şarap taşıyıp duruyorum. Damak tadına uygun dry ama damakta meyve, biraz da gül tadı bırakan bu şaraplarımı Wachau bölgesindeki şarap evi Urbanushof’tan getiriyorum. Her milletten arkadaşlarımla muhabbet ediyorum. Hatta artık arkadaşlarımı seçiyorum. Bağbozumu festivallerinde şarap yapımı için üzüm toplayabiliyorum. Hangi küf faydalı, hangi-

para. Çağdışı bunların bankacılık sistemi canım. 10 paket beyaz peyniri, yanında 3 kangal sucuğu, ayrıca 8 paket eski kaşarı valize sığdırdım; inşallah polislerin gözüne batmadan gümrükten geçeriz. Babından deneyimler, düşünceler...

Sonra gelir kabullenme dönemi. Ne yapıcın, ya bu deveyi güdücen, ya bu diyardan gidicen. Sistemi, düzeni öğrenirsin iyi kötü. Derdini anlatırsın öğrenebildiğin kadarıyla dili. Arkadaş edinmeye başlırsın. Türkiye’de olsan hayatta yapmayacağın işleri yaparsın; benzinini kendin doldurursun, bahçene çiçeklerini çamura bulana bulana

Benim bulunduğum safha şu anda, alışmışlık safhası. Haftanın 2 günü Türk yemeği pişiriyorsam kalan 5 gününde de diğer ülke mutfaklarından pişiriyorum. Aslında galiba füzyon oluyor benim yaptığım. Mochi’nin üstüne tahin pekmez sosu döküyorum. Nohutlu curry’ye pastırma şeritleri katıyorum. Hatta vegan kızım yesin diye çocukların okulunda temizlik grubunda çalışan Gülnaz’ın yaptığı nefis patatesli mantılara kaju sütünden yapılmış sarımsaklı yoğurt sosu hazırlıyorum. Türkiye’den buraya hiçbir şey taşımıyorum. Aa pardon taşı-

yorum; Atelier Rebul’ün ‘İstanbul kokusu’ difüzörünü taşıyorum. Buradan da İstanbul’a gelber muskateller şarap taşıyıp duruyorum. Damak tadına uygun dry ama damakta meyve, biraz da gül tadı bırakan bu şaraplarımı Wachau bölgesindeki şarap evi Urbanushof’tan getiriyorum. Her milletten arkadaşlarımla muhabbet ediyorum. Hatta artık arkadaşlarımı seçiyorum. Bağbozumu festivallerinde şarap yapımı için üzüm toplayabiliyorum. Hangi küf faydalı, hangi-

larına taşımak, doğayı korumaya bir nebze katkıda bulunduğu için hiç de eziyetmiş gibi gelmiyor artık. Deniz yok, eh ne yapalım, muhteşem, turkuaz göller var Salzkammergut bölgesinde. Wolfgangsee'ye bayılıyorum. Fırsat buldukça yazları oraya kaçıyorum.

Bu safhanın da ötesine geçebilir miyim bilmiyorum ama bu kadar yol almış olmamın temel nedeni öğrenmeyi ve keşfi yolculuğum olarak seçmiş olmak galiba. Nereden başlarım diye düşündüm. Ben öyle Kukumav kuşu gibi evde oturan tiplerden değilim. Sosyalleşmeyi, koşuşturmayı seviyorum. Ama sosyalleşebilmek için dili bilmek gerek. Çocukları buradaki Amerikan okuluna vermiştik. Haydi, okul aile birliği toplantılarına gideyim dedim. Baktım 52 milletten öğren-
cinin bulunduğu okulda Türkiye ülke koordinatörü yok. Hadi ben üstleneyim dedim. Birleşmiş Milletler günü organizasyonu, yemek festivali organizasyonu derken 'Yeni Gelenler Komitesi'nin başına seçildim. İçigini cıçıgını öğrendim okulun. İngilizcem bir gelişti, bir gelişti; Tarsus'taki öğretmenlerim duysalar gözleri dolar. Bu arada söylemeden edemeyeceğim, TAC'mizin eğitimi, uluslararası ortamlarda başımızı dimdik tutmamızı sağlayacak altyapıyı vermiş bize. Geçen yıl da okulun board'una aday gösterilip seçildim. İkizlerim Ayşe ve Ediz'le birlikte galiba ben de mezun olacağım bu yıl.

Nasıl Türkiye'de TAC ikinci ailem oldu ise American International School of Vienna da burada beni kucaklayan ailem oldu.

Hemen hemen tüm dostluklarım çocukların okulu ile ilgili bağlantılarım sayesinde oluştu dedim ya. Bir arkadaşım var, Avusturya'nın köklü ailelerden birinden geliyor, senelerce New York'ta yaşamış, küratör olarak ismini duyurmuş. Çok da ilginç bir hikâyesi var, hayatı kitap olacak cinsten. Detaya girmeyeyim 45 yaşında yasak aşkından hamile kalınca kürtaj ya da son dakika annelik tadını yaşama seçeneklerinden ikincisini seçip Viyana'ya kesin dönüş yapmak zorunda kalmış. Kızı benim çocuklarla aynı okula gidiyor. Hafta sonları sık sık sinemalara, festivallere gidiyoruz filmler izliyoruz beraber. Sonrasında da bir kadeh bir şeyler içerken izlediğimiz filmlerin yorumunu yapıyoruz. Bu arkadaşım aynı zamanda deli bir Michael Jackson hastası. Her şeyini biliyor adamın. Yine böyle akşamlardan birinde barda sohbet ederken bana dedi ki 'Şu karşıda oturan, Michael Jackson'ın davulcusu Jonathan Moffett'. İnanmadım tabii, kadın heyecandan deliye dönmüş vaziyette; 'Evet, evet, Jonathan Moffett ol' dedi. 'A, öyle mi? Git tanış, sohbet et' dedim. 'Olmaz çekinirim yapamam' dedi. Ben de inanmıyorum ya onun Michael Jackson'ın davulcusu olduğuna, kalktım gittim yanına, 'Merhaba, benim arkadaşım sizin çok büyük hayranınız, siz Michael Jackson'ın davulcusu musunuz?' diye sordum, adam 'evet' demesin mi? Meğer Michael Jackson'ın vefatının ardından Viyana'daki tribute için gelmiş. Masamıza davet ettim, o akşam son gecesiymiş. Neredeyse sabaha kadar laf lafı açtı. Çok samimi bir sohbet oldu. Neler öğrendim neler. İstanbul'da olsa böyle bir şey

yapar mıydım bilmem. Ait olduğumuz şehirde galiba biraz daha kasıntı duruyoruz. Velhasıl kelam, bu anlamda Viyana beni özgürleştirdi. Davranış kodları pek de umurumda değil burada. Tatil psikolojisinde gibi bir nevi. Aslında her anlamda özgürleştirdi diyebilirim. İyi şeyler olarak görünen şeyler, kötü olarak görünen şeylerden doğuyor ve tersi de geçerli galiba, sadece zaman meselesi. Kismet yani. Serkan Taylan geçen ay Viyana'ya geliyorum hadi beraber Vasisdas yazısı hazırlayalım dediğinde doğrusu önce tereddüt ettim. Ne yazarm ki, diye düşündüm. Viyana'ya geldiğinde, onu dersini çok sıkı çalışmış buldum. Ciddi araştırmalar yapmış, kültürü incelemiş, gezilecek yerlerle ilgili tam teşekkürlü bir liste hazırlamış. Hatta onun sayesinde Stephan Zweig'ın Satranç kitabından uyarlanmış bir oda tiyatrosu izleme fırsatı bile buldum. Eli de boş gelmemiş bu ajanlar şehrine. Bana, casus romanlarının babası sayılan Graham Greene'in Üçüncü Adam'ını getirmiş. Filmini izlemiştim, şehrin kanalizasyonlarında yapılan turuna da katılmıştım ama kitabı okumamıştım. Sayesinde o da oldu. İyi ki kalktın geldin Viyana'ya Serkan; TAC'nin Avrupa konsolosu, sağ olasin!

Viyana'da bir caddede yürüyorum, uzaktan baktım, yerde koca bir gül. Yaklaştım, önündeki kaldırım taşında Prof. Dr. Karl August Viktor Redlich yazıyor. 1942'de Gestapo'nun kurbanı olmuş. Gülü plastik sandım, değil. Olağanüstü bir beyaz gül. O gün konmuş belli, taşa zaten bir tarih yazıyor: Tam da adamcağızın ölüm yıldönümünde geçiyormuşum oradan. Yoluma devam ediyorum ama aklım arkada kaldı, tramvay kornası yememe ramak kalıyor.

Yürüyor, yürüyorum. İşte Prater, dönme dolap filmde daha büyük geldiymiş gözüme. Biletim cepte, kabine altı yabancıyla biniyorum. Tepeye çıkınca duruyoruz. Üçüncü Adam'ın baktığı yönden aşağı bakıyorum, hava soğuk, karınca az. Öbür taraftaki büyük parka dönüyorum, ortasında eskilerin hıyaban tabir ettiği iki tarafı ağaçlık bir yol. Strauss'un, ismini değilse bile ezgisini herkesin bildiği Mavi Tuna'sı eşliğinde, gül beyazı elbiseler içindeki Sisiler, Elvanlar, subay takımlarını giymiş Franzların, Pavel Petroviçlerin kollarında ağaçların arasından dans ederek çıkıyor. Benden başka gören var mı diye dönüp kabindeki diğer insanlara bakıyorum. Uzak Doğulu, kolayına kaçarak Çinli diyeceğim iki âşık, biri afet iki İtalyan, bir de Vişegrad ülkelerinden bir çift, ya Çek ya Macar diye sallıyorum. Bu yedi kişi, bu konstelasyonda ilk kez bir araya geliyor olmalı. Kimler geldi, hayatımdan kimler geçti. Turu tamamlıyoruz, kapı açılınca yeniden yaşamalarımıza dağılıcağız. Afetin acelesi olmalı, kapının ağızına yaklaşıyor, ama kenara çekilecek miyim, emin değil. Yol verip, prego diyorum. Arkalarından bakarken, bu yedi kişi bir daha bir araya gelmez, diyor içimde bir ukde. Kismet diyorum, yol veriyor.

Yurt dışında okuyan TAC mezunları Paneli

28 aralık tarihinde yurt dışında ABD'den Kanada'ya, Hollanda'dan Almanya'ya farklı ülkelerde okuyan 8 mezunumuz 10, 11 ve 12. Sınıf öğrencilerimize yönelik bir panelde buluştular.

Rehberlik ve yurt dışı üniversite danışmanlığı servisleri tarafından hazırlanan bu panelde öğrencilerimiz merak ettikleri bir çok soruyu bir kaç yıl önce okulda birlikte okuduğu abilerine sorma fırsatı yakaladılar. Hangi ülkeye nasıl karar verileceği,

hangi bölümün ne gibi artı ve eksilerinin olduğu, ülkelerde ki yaşam koşulları ve ekonomik durumlar gibi bir çok soruyu bu konuda tecrübeli kişilerin ağızlarından dinlemek öğrencilerimize çok kıymetli tecrübeler kazandırdı.

Yurt dışında eğitimlerine devam eden mezunlarımıza üniversite hayatlarında başarılar diler ve yuvalarına gelerek kardeşlerine bu değerli bilgileri aktardıkları için tekrar teşekkür ederiz.

Tarsus Amerikan Koleji Eğitim Forumu TACEF III

Okulumuzun Avrupa Gençlik Parlamentosu Kulübü, 22-25 Aralık tarihlerinde, ülkemizin çeşitli yerlerinden gelen 19 okulun öğrenci ve öğretmenlerini Avrupa Gençlik Konseyi çalışmaları için bir araya getirdi.

Bu yıl üçüncüsünü gerçekleştirdiğimiz ve her geçen yıl gelişen "TACEF III" organizasyonumuzda, Samsun, Kocaeli, İstanbul, İzmir, Gaziantep, Kayseri, Adana, Hatay, Mersin'den olmak üzere, Türkiye'nin hemen hemen her bölgesinden bir araya gelen 19 seçkin okulun delegeleri, komite başkanları ve medya ekibi olamk üzere toplam 250 kişi yer aldı. Ekip-ler, Tarsus'ta dört gün boyunca akademik açıdan verimli, sosyal açıdan da eğlenceli olmak üzere unutamayacakları çok başarılı bir konferans deneyimi elde ettiler.

TAC öğrencilerinin ve konuk olarak Tarsus'a gelen tüm okulların öğrencilerinin birbirleriyle arkadaş olup dört gün boyunca sekiz grup halinde çalışıp aynı zamanda birbirleriyle kaynaştığı eğitim forumunun ilk gününde; konuk öğrenciler ile TAC öğrencileri okulumuzun muhteşem ve 129 yıllık tarihi kam-

Türkiye'nin kurucusu TAC'98 mezunumuz ve de öğrencim Ongun Tan'dı. Ongun ile yaklaşık 19 yıl sonra Stickler önünde buluşmak beni, Ongun'un tarih öğretmenini olan Orhan Baycık'ı, o zamanlar okulumuzda İngilizce Öğretmeni olan TAC'87 Günseli Yüksel'i ve Mezunlar Derneği Başkanımız Dr.

püsünde buluşup çeşitli oyunlar oynadılar. Bu oyunlar sırasında o genç kız ve delikanlıların birer çocuk gibi TAC'nin eşsiz güzellikte bahçesinde, şen şakrak bir şekilde oradan oraya koşuşturmaları ve heyecanları doğrusu görülmeye değerdi. Hep birlikte yenen akşam yemeğinde, Tarsus'a özgü kebaplar, humuslar, kısırlar herkesi kendinden geçirdi.

Eğitim forumumuzun ikinci gününde yapılacak resmi açılış için, ev sahibi olarak bizler telaşlı ve heyecanlıydık. Açılış töreni, muhteşem salonumuz Talas Oditoryumunda görkemli bir törenle gerçekleştirildi. Bu törende; Okul Başkanımız Mr. Leathwood ve Okul Müdürümüz Günseli Yüksel'in mesaj içeren etkili konuşmalarının ardından törenin özel konuğu, ülkemizin ilk ve en büyük maker topluluğu olan Makers

Ali Cerrahoğlu'nu da oldukça mutlu etti. Ongun, konuşmasında; dijital yetkinlik, girişimcilik ve sosyal beceriler edinme ve geliştirmeleri ile ilgili gençlere tavsiyelerde bulundu. TAC'deki öğrencilik yıllarından ve burada elde ettiği sosyal becerilerinden de sıklıkla söz ederek okulunu çok sevdiğini dile getirdi. Ongun, daha sonra salondaki öğretmen ve yöneticilere de yeni yüzyıla uygun ve geleceğe hazır bir eğitim verilmesi konusunda da önerilerde bulundu. Okulumuzun Echo grubunun enfes müzik şöleninin ardından salonda bu özel ve değerli günün hatırası olarak hep birlikte bir özçekim gerçekleştirildi. Daha sonra Ongun, biz öğretmenleri, Ali Bey ve okulumuzun önemli değerlerinden olan Sevgili Ramazan Akçay(Ramço) ile hep birlikte Stickler merdivenlerinde çektiğimiz hatıra fotoğrafı ve Ongun'un kendi telefonu ile gerçekleştirdiği özçekiminin ardından kendisiyle biraz sohbet edip eski günlere yolculuk gerçekleştirdik. Ongun, bu sene TAC'98'in Mayıs ayında yapılacak Home-coming'te 20. yıllarını kutlayacaklarını ve bunun için de hazırlandıklarını, tam kadro ile geleceklerini bildirdi. Buna hepimiz çok sevindik ve daha sonra kendisini uğurladık.

Açılış töreni sonrasında başlayan ve iki gün süren yoğun

komite çalışmalarının ardından konseyin son gününde gerçekleştirilen genel kurulda 8 komitenin hazırladığı tasarılar sunuldu ve oylandı. 8 tasarının 6'sı Tarsus Amerikan Koleji Eğitim Forumu Genel Kurulu'ndan başarıyla geçerek konsey tamamlandı. Konseyin kapanışının ardından, dört gün süren eğitim forumumuzun kapanış törenine geçildi ve katılımcı okullara bu etkinliğin anısına plaket; öğrenci ve öğretmenlere de katılım sertifikaları takdim edildi.

Konuk okulların öğrenci ve öğretmenleri TAC'nin ev sahipliğinden duydukları memnuniyeti her fırsatta dile getirerek, teşekkür, sevgi ve kardeşlik cümlelerinin sonunda okulumuzdan teker teker ayrıldılar.

Bu konferans için büyük çaba gösteren herkese ve TAC'98 mezunumuz Ongun Tan'a çok teşekkür ediyorum.

Etkinlikten geriye kalan, TAC'de böylesine büyük bir etkinliği başarı ile bitirmenin memnuniyetidir.

Saygı ve sevgilerimle,

TAC SPOR KULÜBÜ'NDEN HABERLER

Tarsus Amerikan koleji spor kulübü olarak U16 - U18 takımlarımız için 2017-2018 sezonunda yıllık planlamada yer alan hazırlık turnuvasını 16-17 Aralık 2017 tarihlerinde Antalya'da oynadığımız müsabakalarla gerçekleştirdik. Turnuva kapsamında U18 takımımız Muratpaşa Belediyesi Spor kulübü ve Antalya spor kulübü takımları ile oynamış ve her iki takıma karşıda üstünlük sağlamıştır. U16 takımımızda turnuva kapsamında Antalya spor ve Antalya gelişim gençlik (AGGİK) ile oynamış ve oynadığı her iki müsabakada da üstünlük sağlamıştır. (Katkılarından dolayı SENS 'e teşekkür ederiz.)

Tarsus Amerikan koleji spor kulübü olarak U16 - U18 takımlarımız için 2017-2018 sezonunda yıllık planlamada yer alan hazırlık turnuvasını 16-17 Aralık 2017 tarihlerinde Antalya'da oynadığımız müsabakalarla gerçekleştirdik. Turnuva kapsamında U18 takımımız Muratpaşa Belediyesi Spor kulübü ve Antalya spor kulübü takımları ile oynamış ve her iki takıma karşıda üstünlük sağlamıştır. U16 takımımızda turnuva kapsamında Antalya spor ve Antalya gelişim gençlik (AGGİK) ile oynamış ve oynadığı her iki müsabakada da üstünlük sağlamıştır. (Katkılarından dolayı SENS 'e teşekkür ederiz.)

HOMECOMING
12 MAYIS